

509
509
ΑΚΣΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ

(ΒΟΛΟΥ)

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

Ἐπιμελέα καὶ δαπάνη

ΖΩΣΙΜΑ ΕΣΦΙΓΜΕΝΙΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

1901

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΘΣΙΟΥ

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

Ἐπιμέλεια καὶ δαπάνη

ΖΩΣΙΜΑ ΕΣΦΙΓΕΜΙΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

1901

Μέγα εὔρατο ἡ κόμη κλέος τὸν Λαυρέν-
 τιον, βροτῶν τὸν θεῶν, ὡς ἀσκητὴν ἐν ἀσκη-
 ταῖς δοκιμώτατον, καὶ ἰατρὸν ἀσθενούντων
 πανθαύμαστον, Πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν
 Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ

Μετὰ τὰ δύο Σάββατα τοῦ Μαΐου μηνὸς τῆ ἐπιόδοιο
Κυριακῆ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου
πατρὸς ἡμῶν Λαυρεντίου τοῦ Μεγάλου (1).

Ἐσπέρας μετὰ τὸν προσημακτὸν στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ.
Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἀναστάσιμα δ' τῆς ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ ἁγίου γ'.

Προσόμια τοῦ ἁγίου. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δεῦτε ὁ χορὸς τῶν Μοναστῶν, καὶ τῶν φιλεόρτων τὰ στίφη,
πανηγυρίζωμεν, μνήμην τὴν ἐτήσιον, καὶ πανσεβάσμιον, Λαυ-
ρεντίου πατρὸς ἡμῶν, θερμῶς ἐκδοῶντες, πρόφθισον καὶ λύτρω-
σον, νῦν τοὺς ἰκέτας σου, πάσης λοιμικῆς ἀσθενείας, καὶ τῶν συμ-
φορῶν καὶ κινδύνων, πάτερ, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Ὅμοιον.

Ὁλος ἀνακείμενος Θεῷ, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ δολοῦ ἐκτινα-
ξάμενος, ὅσιε Λαυρέντιε, ἀπὸ νεότητος, καὶ σαρκὸς τὴν εὐ-
πάθειαν, τρυφήν ἐβδεδύξω, τὴν δὲ διαμένουσαν θεῖαν ἀπολαυσιν,

(1) Ἐν ταύτῃ τῇ ἀκολουθίᾳ δὲν ὑπάρχει μικρὸς ἑσπερινός, εὔτε τυπικόν,
διότι ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Λαυρεντίου πανηγυρίζεται πάντοτε μὲν τῶν ἐφ' ἑξῆς
ἐξ Κυριακῶν κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Πάσχει, ἢ τῶν Μυροφόρων, ἢ τοῦ Παριλύ-
του, ἢ τῆς Σιμωρεπίδος, ἢ τοῦ Τυφλοῦ, ἢ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἢ τῆς Πεν-
τηκοστῆς, καὶ διὰ τοῦτο εὔτε ἀναγνώσματα ἔθηκαν. οὔτε Ἀπόστολον καὶ Εὐαγ-
γέλιον, ἀλλ' ἡμεῖς προσθέσαμεν μόνον τὰ ἀναγνώσματα τῶν Ὁσίων,

Μάκαρ, ἡρετίσω καὶ ταύτης, ὄντως κληρονόμος ἐγένου, τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα δρεπόμενος.

Ὁμοιον.

Πάσας τὰς τοῦ βίου ἡδονάς, ῥέοντα καὶ ἄστατον πλοῦτον, καὶ τὴν ἐπίκηνρον, δόξαν βδελυξάμενος, πατρίδα ἐλίπες, τὸν σταυρὸν γὰρ ἀράμενος, ἐπ' ὤμων προθύμως, Χριστῷ ἠκολούθησας, Πάτερ Λαυρέντιε, ὅθεν παρ' αὐτοῦ ἐκομίσω στέφανον ἀμάραντον δόξης, καὶ μετὰ ὁσίων συνηρίθμησαι.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Τὸ μέγα κλέος τῶν μοναζόντων Λαυρέντιον τὸν παμμέγιστον, ἐν ὠδαῖς καὶ ὕμνοις εὐφημήσωμεν σήμερον. Οὗτος γὰρ ὡς ῥόδον ἡδύπνοον, μέσον ἀκανθῶν ἀνεβλάστησε, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ὀλοψύχως ἐνστερνισάμενος, ναὸν αὐτὸν περικαλλῆ καὶ περίβλεπνον ἐπὶ γῆς ἐκ βάθρων ἀνεδείματο, ὅθεν καὶ ἀνδρικῶς κατὰ τοῦ ἀντιπάλου ἀγωνισάμενος, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσατο, ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἴσοδος καὶ τὸ Φῶς ἰλαρόν, προκειμένον τῆς ἡμέρας.

Τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίααν, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αἰ- τοῦ Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖττον γὰρ αὐτὴν ἐμπερεύεσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν οὐκ ἀντιπάσεται αὐτῇ οὐδὲν πο. ηρόν· εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίξουσιν αὐτῇ· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ᾧ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοὶ αὐτῆς, ἐξ ἑοῦ ζωῆς αἰώνιου, καὶ ἐπειμάζεται θείλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γινώσκιν καὶ ἐννοῖαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν, ἄκακοι, πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λαῶν γέ μου,

ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιὸν οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γινῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ἡμῶν καὶ πλησθῆσθε πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται· χεῖλη ἄνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δολιοῦ βδελυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δικαίων δεκτὸν αὐτῷ. Οὐ εἴαν εἰτέθη ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία, στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὀδηγῆσει αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήθει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανῶν δίκαιος ἐλίπε μετὰ μέλον, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχατος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀνώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλλίσκονται παράνομοι. Τελυτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου οὐκ ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβῆς· ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοξία. Ἐν ἀγαθῶν δικαίων κατῶρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν, ἃ ἦρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἀγει.

Σοφία Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθίσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναγκύτῃ ἐσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολλά δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη μὴ κακία ἀλλάγη συνέσιν αὐτοῦ ἡ δολὸς ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασιμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκκων. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἐν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἐσπευτεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀπίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἰδιόμελα τῆς λιτῆς. Ἦχος α'.

Πολύφωτος ἥλιος τῆς ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος, καὶ ἐπίγειος ἄγγελος, Λαυρέντιος ὁ πανένδοξος, ἡ ἀγγελικὴ

πανδαισία, σήμερον συγκαλείται ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν, τῶν θεοπνεύστων λόγων καὶ θαυμάτων αὐτοῦ. Μηδεὶς οὖν ἐξέληθι πεινῶν τῆς ἱεράς ταύτης πανδαισίας· καὶ γὰρ μεταδίδωσι πᾶσιν ὡς ἐστίατωρ πνευματικός, τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀκέραιον, τὸ ἄκακον, τὸ καρτερικὸν καὶ ἀφιλάργυρον, τῶν ἡθῶν διακόσμησιν, καὶ ὀρθότητα τῶν εὐσεβῶν δογμάτων. Τούτοις οὖν ἐντροφήσαντες, καὶ ἀντὶ οἴνου τῆς ἀσκητικῆς αὐτοῦ εὐωχηθέντες ἰδρῶσι, πρὸς αὐτὸν γηθουσῶν βοήσωμεν, Λαυρέντιε τρισόβλιε· αἰτήσαι φωτισμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ' αὐτός.

Τῷ ξύλῳ τῆς βρώσεως, μὴ ἠττηθεὶς ὡς οἱ γεννάρχαι, παθῶν ἄνωτερος ἐδείχθης, Λαυρέντιε πατὴρ ἡμῶν, ὡς πάλαι Σάββας ὁ ἡγιασμένος. Ὅθεν ὡς πυρὸς ἐνύλου τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ περιεγένου, διὰ τοῦτο καὶ ἡ σὴ Λαύρα παρεστῶσά σοι γέγηθε· σὺ καὶ τὰς ἐνέδρας πάσας τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν ἐθριάμβευσας, καὶ λαμπρὸς νικητὴς καὶ στεφανίτης ἀνηγορεύθης, πρεσβεῶν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ὅσπε πατὴρ ἡμῶν Λαυρέντιε, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐπ' ὤμων ἀναλαβὼν, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν διήνυσας· λιπῶν τὰ φθειρόμενα, καὶ τὰ διαμέοντα φθάσας ἐπειγόμενος, διὸ καὶ τὸ σῶμα τῇ ἐγκρατεῖα μαράνας, καθυπέταξας τῷ πνεύματι, δόκιμος γενόμενος τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ἐργάτης· δι' ὧν τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνος ἀμόλυντον διετήρησας· ὅθεν καὶ τὰ γέρα ἀξίως ἐν οὐρανοῖς ἀπολαμβάνεις, ἐκ χειρὸς τοῦ μισθαποδότου Χριστοῦ, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, Λαυρέντιε Πατὴρ ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ἐλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ὡς ἄλλος ἀστὴρ φαεινός, Λαυρέντιος ὁ παναοίδιμος· πάντων πιστῶν φωτίζων τὰς διανοίας, καὶ νόσους χαλεπὰς ἀποδιώκων, ἐκ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν σεβάσμιον μνήμην αὐτοῦ. Παρρησίαν γὰρ πρὸς τὸν Θεὸν

μεγίστην ἐκτήσατο, ᾧ καὶ πρεσβεῦει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.]

Τῶν φιλεόρτων τὰ στίφη δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων καταστέψωμεν, πόθῳ Λαυρέντιον τὸν μέγαν, οὗτος γὰρ νῦν πανδαισίαν προτίθεται, τοῖς τὴν αὐτοῦ ἐκτελοῦσι χαρμονικῶς θέλαν μνήμην καὶ σωτήριον.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.]

Τὸν πολιστὴν τῆς ἐρήμου, τὸν ὀσιώτατον, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τῶν πιστῶν τὸν προστάτην, Λαυρέντιον τὸν θεῖον, πάντες πιστοὶ εὐφημήσωμεν σήμερον, ὅτι πρεσβεῦει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, λυτρωθῆναι πάσης θλίψεως.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.]

Ἀπὸ παντοίων σκανδάλων, καὶ πάσης θλίψεως, ἀπὸ παθῶν καὶ ἀνόσων, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, βλάβης τε παντοίας ἀπὸ ἐχθρῶν, αἰσθητῶν νοουμένων, τοὺς σὲ τιμῶντας ἐκ πόθου σῶζαι αἰεὶ, παμμακάριστε Λαυρέντιε.

Δόξα. Ἦχος β'.

Σήμερον οἱ πιστοὶ περιχαρῶς ὑμνοῦσι τὸν Σωτῆρα· σήμερον οὐράνια τάγματα, τῶν ὀσίων Πατέρων ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Λαυρεντίου ἀγάλλονται· ἡ δὲ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται· οἱ νόες τὸν ὕμνον ἐξάδουσι, καὶ ἡ κτίσις ἐορτάζει χορεύουσα· ἡμεῖς δὲ πρὸς τὸν Σωτῆρα βοῶμεν. Δόξα σοι Χριστῷ τῷ Θεῷ τῷ ἐπὶ γῆς εἰρήνην, εὐδοκήσαντι γενέσθαι.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου. Ἦχος γ'.

Μέγα εὐρατο ἡ κώμη κλέος τὸν Λαυρέντιον, βροτῶν τὸν θεῖον, ὡς ἀσκητὴν ἐν ἀσκηταῖς δοκιμώτατον, καὶ ἰατρὸν ἀσθενούντων πανθαύμαστον, Πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς ἐσρατῆς.

Εἰς τὸν ἄβυσσον· μετὰ τὴν α΄. Σπυριτολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ,

Ἀγῶνας τοὺς σεπτοὺς, εὐσεβῶς τοῦ ὁσίου Λαυρέντιον, πιστοί, εὐφημήσωμεν πόθῳ, οὗτος γὰρ ἠγωνίσαστο, ἀληθῶς ὑπὲρ ἀνθρώπων· ὅθεν ἔστεψε τοῦτον Χριστὸς τοῖς στεφάνοις, τῆς ἀσκήσεως, καὶ κληρονόμον τῆς ἀνω λαμπρότητος ἔδειξε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τοῦ κόσμου τὰ τερπνὰ ἐκ καρδίας μισήσας, καὶ μόνον ἐκ ψυχῆς τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, τὴν ἐρημον ὤκησας, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν, ἐπὶ μόνοις δὲ ταῖς θεωρίαις σχολάσας, ὦφθης ἄγγελος, Λαυρέντιε, ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ· διό σε γεραίρομεν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐσρατῆς.

Εἰς τὴν β΄. Στίχ. Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Ἀξίως, ὅσιε, σὺ τοῦ ὀνόματος, πολιτευσάμενος, νίκης φερώνυμος, καὶ τὸν ἐχθρὸν καρτερικῶς, εἰς τέλος τροπωσάμενος, πόνοις καὶ ἰδρώσιν σου, τοῦτον, Πάτερ, ἀπεπνίξας, καὶ κατετραυματίσας τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας· διὸ καὶ νικητῆς ἀναδέδειξαι, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος ἀπέληφας.

Ὅμοιον.

Τὸ ἀδαμάντινον, τῆς καρτερίας σου, καὶ τὸ ἐπίπονον, τῆς σῆς ἀσκήσεως, ὁρῶν ὁ βάσκανος ἐχθρὸς, τὰ σπλάγχνα ἐτιτρώσκειτο, στένων οἱμοὶ ἔλιγε, καὶ ἐντρόμως ἐκραύγαζε, παῦσον τὸ τοξεύειν με, ἐγκρατείας τοῖς βελεσίν, οὐ φέρω γὰρ ὄραν σε, Λαυρέντιε, ἐν σώματι ἀσώματον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθ. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς

Σὲ τὴν θεόβρυτον πηγὴν τῶν θαυμάτων, καθικετεύομεν οἱ πάθει σπλειστοὶς, κατασχεθέντες δούλοι σου ἐκ βάθους τῆς ψυχῆς, ἅγιε Λαυρέντιε, τῇ θερμῇ πρεσβείᾳ, τάχυνον ἐλέησον κακωθέντας σοὺς δούλους, καὶ εἰρηναίαν αἴτησαι ζωὴν, ὅπως σωθέντες σὲ πόθῳ δοξάζωμεν.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς ἐσρατῆς.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α΄. ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ὁσιακόν. Εἶτα τὸν Ν΄. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα σήμερον, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν ὁσίων εὐφραίνονται, καὶ ἀνθρώπων τὰ πλήθη ἐπὶ τῆς γῆς συναγάλλονται, ἐν τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ, Λαυρεντίου τοῦ Θεοφόρου Πατρός, καὶ Χριστὸν δοξάζουσι, ἐκτενῶς τὸν τοῦτον δοξάσαντα.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑσρατῆς. Καὶ τοῦ Ἁγίου.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Τὰ χεῖλη τὰ βεβηλα, καὶ ῥυπαρά μου ἀνάπτυξον, Λαυρέντιε ἐνδοξε, ὅπως τὴν μνήμην σου, τὴν χαρμόσυνον, ὑμνήσω θεοφόρε, καὶ ἄσω γηθόμενος, σοῦ τα θαυμάσια.

Ἡθεῖα καὶ πάμφωτος, σήμερον μνήμη σου, ὅσιε, παιδρῶς ἀνάτέταλκε, πάντας φωτίζουσα, τοὺς προστρέχοντας, τῷ θεῷ σου τεμένει, καὶ πόθῳ δοξάζοντας, τὸν σὲ δοξάσαντα.

Ναὸς καθαρῶτατος, ἐγένου, Πάτερ, τοῦ Κτίστου σου, σαυτὸν καθηράμενος, ἐνθέως, ὅσιε, πόνοις σώματος, καὶ προσευχαῖς συντόνοις, καὶ πάντα τῷ κρείτονι, ὑποταξάμενος.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴ Θεοχώρητε, καὶ ἐπουράνιε τράπεζα, τὸν ἄρτον ἡ φέρουσα, τὸν ἐπουράνιον, πάσης λύτρωσαι, γεέννης τοὺς ὑμνοῦντας, καὶ πίστει γεραίροντας, τὸν θεῖον τόκον σου.

Ὡδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμολόγουσι, Θεοτόκε.

Ἡθεῖα, μάκαρ, πολιτεία, ἀγγέλους κατέπληξε, σοφέ, ὁρῶντες γὰρ ἐν σώματι, ἀγγελικῶς βιοῦντά σε, χαρμονικῶς ἀγάλλονται, τὸν πάντων κτίστην δοξάζοντας.

Νηστείαις καὶ δάκρυσι, παμμάρκαρ, καὶ θείαις παννύχοις προσευχαίς, σαυτὸν καθοπλισάμενος, ἀντέστης ἀνδρικότατα, κατὰ τοῦ κοσμοκράτορος, καὶ νίκης στέφος ἀπέληφας.

Γενναίως μιτήσας, Θεοφόρε, τὸν κόσμον καὶ τούτου τὰ τερπνά, πλοῦτόν τε καὶ εὐγένειαν, καὶ πᾶσαν ἡδυπάθειαν, καὶ τὸν Στυρὸν ἀράμενος, Χριστῷ θερμῶς ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Εὐρύχωρον σκῆνωμα τοῦ λόγου, καὶ πλάκα Θεόγραφον, ἀγνή, καὶ κλίην πορφυρόστρωτον γινώσκοντες, Δέσποινα, χαρμονικῶς βοῶμέν σοι· Χαῖρε, Μαρία Θεόνυμφε.

Κάθισμα. Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου, Σωτῆρ.

Καθάρας σεαυτὸν, ἐγκρατεία καὶ πόνοις, ταμεῖον ἱερόν, θείας χάριτος ὠφθης, καὶ πᾶσι κατεφώτισας, τὴν ὑψηλίον θαύμασιν, ἣν ἐπέδραμεν εὐαγγελίου ὁ λόγος, ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑρτῆς.

Ὡδή δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλὴν.

Μάχαιραν ὡς δίστομον τὸν τοῦ Χριστοῦ, φόβον ὀπλισάμενος δράκοντα, τὸν ἀποστάτην καταβάλλεις πανστρατί, Λαυρέντιε μακάριε, νίκαις ἱεραῖς κλειζόμενος.

Ὁλος θείῳ πνεύματι ὄλωσ φλεχθεῖς, Πάτερ, ἀνδρικόως ἐκαρτέρησας, ἔτεσι πλείστοις ταῖς ἐρήμοις προσχωρῶν, καὶ ἐκζητῶν τὸν Κύριον, χάριτί σε θεία ἰσχύοντα.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ἡ φωταυγῆς, μνήμη Λαυρεντίου, φέρουσα ἡ σὴ τοὺς πάντας εἰς χαρὰν πνευματικὴν, καὶ εὐφροσύνην κρίζοντας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Στόμασι καὶ χεῖλεσι τοῖς ρυπαροῖς, ἀχραντε, τολμῶντες οἱ δοῦλοι σου, σὲ εὐφημοῦμεν, ἐξελοῦ ἡμᾶς πυρός, διηνεκῶς φλογίζοντος, θείαις μεσιτείαις σου, Δέσποινα.

Ὡδή ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡς δένδρον κατάκαρπον, πεφυτευμένον, ὅσιε, πρὸς τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ἔφυς παρέχων καρπὸν εὐφραίνοντα, πάντας

τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἐκτελούντων ἄσμασι, τὴν σεβάσιμον μνήμην σου.

Εὐαδίσας, ὅσιε, στενὴν ὁδὸν καὶ δύσβατον, θείαις ἀναβάσει καρδίαις, καὶ θεωραῖς ἐμπλατυνόμενος, καὶ θέσει θεοῦμενος σαφῶς, πόλιν τὴν οὐράνιον, νῦν οἰκεῖς ἀγαλλόμενος.

Ἰδεῖν τὰ οὐράνια, κάλλη ποθῶν, αἰοῖδιμε, πρόσκαιρον κατέλιπες Πατρίδα, καὶ τὰς ἐρήμους, Πάτερ, διώδυσας, καὶ γέγονας δόξα Μοναστῶν, καὶ ὁσίων σύσκηνος, καὶ ἀγγέλων συμμέτοχος.

Θεοτοκίον.

Νοὸς θεράπευσον, κινήσεις, Παναμώμητε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς ῥαθυμίας τὸ σκότος διώξον, ὅπως ἐν αἰνέσει σε ὑμῶν, τὴν ἀειμακάριστον, Θεοτόκε Πανύμνητε.

Ὡδή στ΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Μαράνας πάθη τοῦ σώματος, ὡς δένδρον καθωράτης ὑψίκομον, καρποὺς τὰ θαύματα, καὶ τὰ σεπτὰ κατορθώματα, Λαυρέντιε, ἀγίων φέρων, μακάριε.

Ἰσαγγελόν σου, μακάριε, τὸν βίον αἱ οὐράνιοι βλέπουσαι, τὸν μετὰ σώματος, τάξεις ἐξέστησαν ἀδουσαι, τῷ ἐνισχύσαντί σε δόξα Θεῷ ἡμῶν.

Ἰκέτευε πάσης θλίψεως, ῥυθῆναι τοὺς τελοῦντάς σου, μνήμην, Πάτερ Λαυρέντιε, καὶ τῆς βαρβάρων θρασύτητος, τοῖς νῦν ἐπικρατούσης ἀρρήτοις κρίμασι.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῖν κινδυνεύοντας, καὶ χεῖρα ὄρεξον, καὶ πρὸς λιμένα ἐμβίβασον, τῆς σωτηρίας, κόρη Θεοχαρίτωτε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψας ἐκ τῆς ἑώας, ἀναλάμψας ἠῤῥασας ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, τὰς ἀρετὰς τῶν θαυμάτων σου, θαυματοφόρε παμμάρκαρ Λαυρέντιε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν τοῦ Κυρίου ἐραστήν, τῶν Μοναπτῶν τὸ κλέος, Λαυρέντιον τὸν Μέγαν, ἀνευφημήσωμεν πιστῶς· οὗτος γὰρ τῷ φέγγει τῶν ἀγῶνων αὐτοῦ ὡς ἥλιος ἐξέλαμψε, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει ὑπάρχοντας παθῶν καὶ ἀμαρτίας, καὶ ἐκδιώκων τῶν δαιμόνων τὴν ζοφερὰν πλάνην ἀνευδότως· διὸ καὶ ποταμούς πλουσιῶν θαυμάτων, ὡς ἐκ κρήνης λογικῆς ἐκβλύζων, πάντων τὰς ψυχὰς ῥωνύει τῶν ἐκβοώντων Πατέρων, Πάτερ Λαυρέντιε.

Τῷ αὐτῷ Μηνί 10. Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Λαυρεντίου τοῦ Μεγάλου τοῦ κτίτορος τῆς σεβασμίας Μονῆς τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ Ἀρχιεπισκόπου Λαυρεντίου

Συναλλαγῆτις πρὸς Θεὸν Λαυρεντίε,
Πόνους Ἐὐεμ λαβόντι τὴν πόρρω πόνων.

Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρουσαν τῇ κτίσει.

Τὰ οὐράνια τῇ γῇ νῦν συσκιρτάτωσαν, συνευφραίνεσθωσαν ἀγγέλων φύσις βροτοῖς, βροτὸς γὰρ οὐράνιος ἀγγελὸς γῆίνος, ἐορτάζεται Λαυρέντιος ὁ ἐνθεός, εἰς τιμὴν Θεοῦ τῶν ὅλων.

Νοσημάτων χειμαζόντων με, μακάριε, ψυχῆς καὶ σώματος, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, συντόμως ἀπάλλαξον, καὶ μέλπειν ποίησον, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μιμησάμενος, μακάριε, τὸ ἀπλαστον, Μωσέως τοῦ θαυμαστοῦ, γεγονός ἀληθινός, ποιμὴν καὶ διδάσκαλος, τῶν προστρεχόντων σοι, καὶ ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αναλλοίωτον, τεκοῦσα μόνη Κύριον, Θεοχαρίτωτε, τῇ δεξιᾷ τῇ αὐτοῦ, ἀγνή, ἀλλοιώσαι μου, τὸν νοῦν ἰκέτευε, πρὸς τὰ κρείττονα, δεινῶς περιτρεπόμενον, ταῖς τοῦ βίου ἀσχολίαις.

Ὡδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὅλον πληρώσας σου τὸν βίον, τῷ ἔρωτι τοῦ Κυρίου σου, πανόλβιε, πύργος ὡς ἀκλόνητος, ἔστης πρὸς τὰ σκάμματα, καὶ τῶν

δαιμόνων ἀπασαν καὶ παθημάτων ὀρμὴν ἀπόσω ἀνδρικῶς, καὶ εὐλογῶν τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φωτὶ μὲν τὸ σκότος δραπετεύει, καὶ ψεῦδος τῆς ἀληθείας φυγαδεύεται, οὕτω καὶ τὰ πνεύματα, Πάτερ τὰ μιτάνθρωπα, τὴν παρουσίαν ἐφευγον τὴν σὴν τάχιττα, καὶ ἀπαντες ἐώρων σε τιμώντος Θεοῦ τὸν ἴδιον οἰκέτιν.

Ἐπὴλθόν μοι μᾶς ἰγες βραεῖται, καὶ νόσοι, Λαυρέντιε, καταχειμάζουσι, τούτων με ἀπάλλαξον, πόθω ἰκετεύω σε, ὡς ἐκ Θεοῦ δεξάμενος χάριν τὴν ἄφθονον, τὰς νόσους ἰατρεύειν καὶ πάθη, καὶ τὰς ἀλγηδόνας πιστῶν ἐπικουφίζειν.

Θεοτοκίον.

Σὺν πάσαις ταῖς ἄνω στρατηγίαις, Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, τρίφωντον, ἀμέριστον, ἀκτιστον Θεότητα, ὑμνολογοῦντες, Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος βοήσωμεν ἀπλέτῳ τῷ πόθῳ, μία ἐξουσία ἀρχὴ καὶ βασιλεία.

Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ἀγχεῖ ἐορτὴν ἡ μνήμη σου σήμερον, καὶ εὐφροσύνης ἡμᾶς, τῶν πολλῶν θαυμάτων σου, ἐπλησε πέλαγος, ἀξιάγαστε, ὡς γὰρ ἐν γῇ ἐβίωσας, οἶά περ ἀγγελὸς, θείαν χάριν ἐκ Θεοῦ ἀπέληφας, ἰατρεύειν ψυχὰς τε καὶ σώματα.

Ἄεϋτε οἱ πιστοὶ φαιδρῶς ἐορτάσωμεν, ἀγαλλιάμενοι ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ θεοφόρου, καὶ ἀνακραζώμεν· Λαυρέντιε πατὴρ ἡμῶν, ταῖς ἰκεσίαις ἡμᾶς φρούρει, σκέπε, τῶν δεινῶν ἐκάττοτε, ἵνα πόθῳ σε ὕμνοισι δοξάζωμεν.

Ἠρθης ἀπὸ γῆς, πτερῶ τῆς ἀσκήσεως ἀναφερόμενος, ὅπου τὸ ἠπολίτευμα, τῶν πρωτοτόκων συνεπαγάλλεται, τῶν ἀποστόλων σύλλογος καὶ τῶν μαρτύρων χορός, τῶν ὁσίων πάντων καὶ δικαίων τε, τὸν Θεὸν σὺν ἀγγέλοις δοξάζοντες.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με, ἀγνή, σωτήρα κύησασα καὶ πανοικτίρμονα, οἰκτεῖρον τὸν δοῦλόν σου, πρὸς μετανοίας ὁδοὺς κατευθύνον, τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποίησον, τῆς αὐτοῦ με, λύτρωσαι κακώσεως, Θεοτόκε, πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Υπέρτερον καὶ τοῦ νοός. ἡ καρτερία σου, Πάτερ, διὸ καὶ μισθοὺς μερίζοντας, ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω, Λαυρέντιε θεοφόρε τῶν ὁσίων σύσκηνε, καὶ νόων τῶν οὐρανίων τοὺς τιμῶντάς σε, πιστῶς τὰς ἀτιμίας τῶν παθῶν, ῥῦσαι ταῖς μεσιτείαις.

Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς αἰνοὺς. Ἀναστάσιμα ἢ τῆς ἑορτῆς.

Καὶ τοῦ ὁσίου· στίχ. προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ἐὐλοκας σημειῶσιν.

Ελαμψεν ἡ μνήμη σου, ὡς ἄλλος ἥλιος σήμερον, καὶ τὴν κτίσιν ἐφώτισεν, αὐγαῖς τῶν θαυμάτων σου, Λαυρέντιε Πάτερ, δεινῶν νοσημάτων ἀποσοβοῦσα τὴν ἀχλύν, καὶ εὐρωστίας φῶς τὸ γλυκύτατον, βραβεύουσα τοῖς κάμνουσι, καὶ τῷ ναῶ σου προστρέχουσι, καὶ τὴν θείαν σου, ὅσιε, ἐκτελοῦσι πανήγυριν.

Ὅμοιον.

Κόσμον κατεφρόνησας, καὶ ἡδονῶν τῶν τοῦ σώματος καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας, ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τὸν σταυρὸν, θεόφρον, ὧ τὴν τοῦ Βελιάρ κάραν συνέτριψας στερρῶς, θεία δύναμιε περιφρουρούμενος, καὶ γῆθεν πρὸς οὐράνια μετεβιβάσθης γηθόμενος, πρεσβευτῆς ἐτοιμότατος τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δρόμον τῆς ἀσκήσεως, ἀπεριτρίπτως τετελεκας, καὶ τὴν πίστιν τετήρηκας, ἐντεῦθεν καὶ στέφανον ἐκομίσω, Πάτερ, τῆς δικαιοσύνης, ὃν σοι ἠτοίμασε Χριστός, ὁ κατ' ἀξίαν νέμων τὰ ἔπαθλα, καὶ γέρα χαριζόμενος, καὶ τὴν τῶν πόνων ἀντίδοτιν, ὧν καὶ νῦν ἡμᾶς τεύξασθαι, θεοφόρε Λαυρέντιε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Οχυρωμένος τὸν νοῦν γινώσκει θεία, Πάτερ Λαυρέντιε, τὰ παρερχόμενα παρήλθες, μηδὲν θαυμάσας τῶν φθειρομένων, ἐν μὲν θλίψεσι μεγαλόφρων καὶ γενναιοτάτος, ἐν δὲ ἀσκήσει καὶ εὐθυμία, ταπεινὸς καὶ μέτριος, καὶ τοῦ παρόντος βίου τὸ ἄστατον πέλαγος, σαφῶς διαπεράσας, εἰς εὐδιδον λιμένα ἐφθασας, ἐκτενῶς τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις, καὶ τὰ λοιπά, ζῆτει εἰς Ὅσιους.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Οὗτος ὁ ὅσιος Λαυρέντιος ὁ Μέγας ἐγένετο Μοναχὸς κατὰ τὸν ἰδ' αἰῶνα ἐν τῇ τοῦ Ἁγίου Ὁρους Λαύρα, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἐπικρατούσης τότε ἐν Ἁγίῳ Ὁρει καὶ κυρίως ἐν τῇ Λαύρα αἰρέσεως τοῦ Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν· ἐλθὼν δὲ εἰς ταύτην τὴν ἐπαρχίαν Βώλου καὶ τῆς ἐπισκοπῆς Δημητριάδος ἀνήγειρεν ἐκ βάθρων κατὰ τὴν σημερινὴν θέσιν τῆς ὁμωνύμου κωμοπόλεως Ἁγίου Λαυρεντίου αὐτὴν θείαν καὶ ἱερὰν Βασιλικὴν καὶ σταυροπηγιακὴν Μονὴν ἐπ' ἐνέματι τοῦ Ἀρχιδιάκονου Λαυρεντίου (τοῦ μαρτυρήσαντος ἐν Ῥώμῃ)* ἐπὶ

* Ὁ μάρτυς Λαυρέντιος ἦτο Ῥωμιοὺς καὶ Ἀρχιδιάκονος τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐκκλησίας, εἶχε τὴν ἐπιστασίαν τῶν σκευῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ τὴν φροντίδα τῶν χηρῶν καὶ τῶν πενήτων, πρὸς οὓς διένεμε τὰ ἐλεῆ τῶν χριστιανῶν. Ὅτε δὲ ὁ Δέκιος ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν καὶ συνελήφθη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης Σηξῆτος ὁ Β'. ὅστις ἐμαρτύρησε διὰ σαυρικοῦ θανάτου, τότε συνελήφθη καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος Λαυρέντιος, συλληφθεὶς δὲ ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ ἐπάρχου περὶ τοῦ θησαυροῦ τῆς ἐκκλησίας, ὁ δὲ Ἁγιὸς ἐζήτησε τριῶν ἡμερῶν ἄδειαν ἵνα παρουσιάσῃ τοὺς θησαυροὺς. Λαβὼν λοιπὸν τὴν ἄδειαν καὶ ἐξελθὼν τοῦ δικαστηρίου συνήθροισεν ὅλους τοὺς πένητας καὶ πτωχοὺς, πρὸς οὓς ἔδωκε τοὺς τῆς ἐκκλησίας θησαυροὺς καὶ ἔφρεν αὐτοὺς ἐμπροσθεν τοῦ τυράννου, πρὸς ὃν εἶπεν· «Ἴδὸ οἱ θησαυροὶ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν», ὁ δὲ τύραννος θυμωθεὶς διὰ τὴν εὐτολμίαν τοῦ Ἁγίου διέταξεν ἵνα ἐξαπλώσωσιν αὐτὸν ἐπὶ πεπυρακτωμένης ἐσχάρας, καὶ οὕτως ὁ Ἁγιὸς παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Χριστοῦ τῇ 10 Αὐγούστου τῷ 258.

Ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη ἐσέβοντο καὶ σέβονται τὸν ἅγιον Λαυρέντιον καὶ διὰ τοῦτο εἰς πολλὰ ἀντικείμενα ἔδωκαν τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, εἰς ποταμούς, κόλπους, νῆτους, δήμους καὶ Κώμας. Ἁγιὸν Λαυρέντιον ὀνομάζουσι τὸν μέγιστον ποταμὸν τῆς Β. Ἀμερικῆς. Ἁγιὸν Λαυρέντιον ὀνομάζουσι τὸν μέγαν κόλπον τῆς Β. Ἀμερικῆς, ὅστις ἔχει ΝΔ. καὶ ΒΑ. τρεῖς ἐξόδους εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Ἁγιὸς Λαυρέντιος ὀνομάζεται μία μικρὰ καὶ ἐρημὸς νῆσος κειμένη ΝΔ. τοῦ Βεχρεϊνικοῦ περθμοῦ. Ἁγιὸν Λαυρέντιον ὀνομάζουσι ἕνα δῆμον εἰς τὴν Κορσικὴν. Ἁγιὸν Λαυρέντιον ὀνομάζουσι τινὰ ἀπέχουσαν 35 χιλ. πρὸς ΒΔ. τῆς Λαζαντιέρ. Ἁγιὸν Λαυρέντιον ὀνομάζουσι ἐτέραν Κώμην ἀπέχουσαν 4 χιλ. ΒΑ. τοῦ Ὁρηγιανοῦ. Ἁγιὸν Λαυρέντιον ὀνομάζουσι δύο Κώμας ἀνατολικῶς τῶν Πυρρηναίων, ὧν ἡ μὲν ἀπέχει τῶν Ἰσπανικῶν ὁρίων 3 χιλ., ἡ δὲ οὕσα Γαλλικὴ ἀπέχει 14 χιλ. ΒΑ. τοῦ Περπιτιάν. Ἁγιὸν Λαυρέντιον ὀνομάζουσι καὶ μίαν μικρὰν πόλιν κειμένην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἀράριδος ποταμοῦ τῆς Γαλλίας. Ἁγιὸς Λαυ-

της Βασιλείας τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ (οὗτος ὁ Ἀλέξιος εἶναι ὁ τῆς Τραπεζοῦντος Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Γ', ὁ Μέγας Κομνηνός) ὅστις ἐστειλεν εἰς τὸν ὅσιον χρυσίον καὶ χρυσόβουλλον καὶ ἱερὰ σκεύη πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Ναοῦ, καὶ ἐτελειώθη ὁ Ναὸς τῷ 6,886 ἀπὸ Ἀδάμ, ἀπὸ δὲ Χριστοῦ 1378. Ὁ ἴδιος ὁσιος Λαυρέντιος ἀνήγειρε καὶ σκῆτην (κατὰ τὸν σημερινὴν θέσιν «Προφήτης Ἡλίας» ἣτις ἀπέχει ΑΜ. ἀπὸ τῆς Μονῆς ἡμισίαν ὥραν) ἣν δέ, ἡ σκῆτη, ἐπ' ὀνόματι τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ «Προφήτου Ἡλιοῦ».

Τὰς περισσοτέρας τῶν μαρτυριῶν ἠρρανόσθημεν ἐκ τῆς ἐνεπιγράφου πλακῶς, ἣτις εὑρέθη κατὰ τὸ 1865 καὶ ἤδη εὑρίσκεται ἐντετοιχισμένη εἰς τὴν βίρειον πρόσοψιν τοῦ Ναοῦ· ἀνεκαλύφθη δὲ ἐκτὸς τῆς Κώμης κατὰ τὴν θέσιν «Προφήτης Ἡλίας» ταύτην ἐλιθογραφήταμεν καὶ ἐδημοσιεύσαμεν τὸ πανομοιότυπον αὐτῆς ἐν τῷ α' ἡμετέρῳ ἡμερολογίῳ «Φῆμη» τῷ 1886· ἔχει δὲ ἡ πλάξ οὕτως· «Ἡ θεία καὶ ἱερὰ βασιλικὴ καὶ σταυροπηγιακὴ Μονὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λαυρεντίου ἀνηγέρθη ἐκ βάρθρων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, διὰ συνδρομῆς καὶ ἐπιστασίας «Λαυρεντίου τοῦ Μεγάλου». Ἐστειλε δὲ ὁ εὐτεβέστατος βασιλεὺς εἰς τὸν ὅσιον χρυσίον καὶ χρυσόβουλλον καὶ ἱερὰ σκεύη πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Ναοῦ, καὶ ἐτελειώθη ὁ Ναὸς εἰς τὰς 886 ἀπὸ Ἀδάμ, ἀπὸ δὲ Χριστοῦ 1378. Αὕτη ἡ σκῆτη (εἶναι ὁ τόπος καὶ ἡ θέσις ἐν ἣ εὑρέθη ἡ πλάξ) τῆς βασιλικῆς Μονῆς ἀνεγέρθη ἐπὶ Λαυρεντίου τοῦ Μεγάλου, ἣν δὲ ἐπὶ ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ «Προφήτου Ἡλιοῦ». Τῆς μνήμης τοῦ ὁσίου Λαυρεντίου ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία ἔχει εἰς τὰ χρονικά της τῆ 10 Μαΐου, ἀλλ' οἱ συμπατριῶται ἡμῶν Ἅγιολαυρεντίται ἔχουσι τὴν μνήμην αὐτοῦ κινήτην, ἀπὸ τῆς 9 Μαΐου μέχρι τῆς 15 τοῦ ἰδίου μηνός, ἣτοι εορτάζουσι τὴν μετὰ τὰ δύο Σάββατα Κυριακῆν, δι. τι ὁ ὁσιος Λαυρέντιος εἶναι ἀσήμαντος εἰς τὰ βιβλία, καὶ ἔα

ρέντιος ὀνομάζεται καὶ εἰ, Δῆμος ἐν Γαλλίᾳ. Ἅγιος Λαυρέντιος ὀνομάζεται καὶ μία ἄλλη Κώμη ἀπέχουσα 26 χιλιόμετρα τοῦ ἁγίου Κλαυδίου. Ἐν τῇ Καλαυριά τῆς Ἰταλίας ὑπάρχει δύο Κῶμαι φέρονται τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου, ἐν αἷς κατοικοῦσιν Ἕλληνας, καὶ ὧν ἡ μὲν ἔχει κατοίκους 3023, ἡ δὲ 728. Μετὰ τῶν εἰρημένων ὀνομάτων τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου συναριθμεῖται καὶ ἡ προσφιλὴς πατρίς ἡμῶν Ἅγιος Λαυρέντιος.

Κατὰ τὸν Μ. Ι. Γεδεών ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸν μεσσαίωνα ὑπῆρχον 2 ἐκκλησίαι καὶ ἐν μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου τούτου Λαυρεντίου.

λοιπὸν γαίην σημαντικὸς ἐέχριναν οἱ κάτοικοι τῆς Κώμης, συνεργεῖα καὶ τοῦ τότε (1800) Μητροπολίτου Ἀθανασίου νὰ ἐορτάζωσι καὶ πανηγυρίζωσι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, Κυριακῆν, Δευτέραν καὶ Τρίτην. Πόθεν δὲ ἦτο ὁ ὁσιος καὶ πῶς ὦμαζοντο οἱ γ. νεῖς αὐτοῦ, δὲν γινώσκωμεν.

Ἡ ἀνακομιδὴ τῆς Ἀγίας Κάρρας καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου.

Τῆ τρίτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνός ἡ προσφιλὴς πατρίς μου «Ἅγιος Λαυρέντιος» πανηγυρίζει τὴν ἀνακομιδὴν τῆς Ἀγίας Κάρρας καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου, ὅστις ἐμαρτύρησε τῷ 1680 Αὐγούστου 16 ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Σουλτάν Μεχμέτ τοῦ Δ'. Μέγας δὲ βεζύρης ἦτο τότε ὁ περιβόητος Καρᾶ Μουσταφᾶ πατᾶς καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὁ ἀπὸ Λαρίσσης Ἰάκωβος ὁ Χίος. Τὸ μαρτύριον δὲ τοῦ ἁγίου ἐγραψεν Ἰωάννης ὁ Καρυοφύλλης ὧν τότε μέγας Λογοθέτης τῆς Μ. Ἐκκλησίας (α). Ἡ Κάρα

(α) Οὗτος ὁ Καρυοφύλλης ἦτο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Δέρκων (πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρξαν ἄλλοι δύο φέροντες τὸ αὐτὸ ὄνομα ὁ μὲν Ἰωάννης Καρυοφύλλης Βυζάντιος κατὰ τὰ τέλη τοῦ 16 αἰῶνος, ὁ δὲ Ἰωάννης Ματθαῖος Καρυοφύλλης Κρής 1633). ὅστις κατὰ τὸ 1643 ἔλαβε τὸν τίτλον Μεγάλου Λογοθέτου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἐγραψε δὲ τὰ μαρτύρια τῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ μαρτυρητάντων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίων· ἐμαρτύρησαν δὲ ἕνδεκα, οἱ ἐξῆς·

1. Ἰορδάνης Τραπεζοῦντιος 2 Φεβρουαρίου	1690
2. Ἰωάννης Θάσιος 20 Δεκεμβρίου	1652
3. Συμεὼν Τραπεζοῦντιος 14 Αὐγούστου	1653
4. Ἰωάννης Βλάχος 12 Μαΐου	1662
5. Ἀθανάσιος 21 Ἰουλίου	1670
6. Νικόλαος Καρπενήσιος 23 Σεπτεμβρίου	1672
7. Γαβριήλ 2 Φεβρουαρίου	1676
8. Ὅσιμ. Κυπριανὸς 5 Ἰουλίου	1680
9. Σταμάτιος ἐκ Βώλου 16 Αὐγούστου	1680
"Ὁν ἡμεῖς ὀνομάζομεν Ἀπόστολον· τὴν αἰτίαν ταύτην ἰδὲ εἰ τῷ ἰδίῳ φυλλαδίῳ ἐν ᾧ γέγραπται τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐν ἐκτάσει.	
10. Ὅσιμ. Δαμιανὸς 13 Νοεμβρίου	1681
11. Παῦλος Ρούστος 3 Ἀπριλίου	1683

τοῦ ἁγίου ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου μέχρι 1795, ἦτοι 115 ἔτη μετὰ τὸ μαρτύριον ἠύρισκετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ τῆς πόλεως «Τατάουλα» καλούμενῳ. Τῷ 1795 ὁ Σιλευκίας Δοσθεὸς ὁ συμπατριώτης τοῦ Ἁγίου ὀφήρσε τὴν ἁγίαν Κάραν, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔθεκεν ἄλλην εἰς τὸ κυτίδιον, τότε δὲ εὐθεῖς ἐκεῖ συμπατριώτης τις ὀνομαζόμενος Σταμούλης Κέκκας καὶ παραλαβὼν τὴν Κάραν ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν πατρίδα του «Ἁγιον Λαυρέντιον», ἣν οἱ Ἁγιο-λαυρεντίται κατέθηκαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ μετὰ πέντε ἔτη τῷ 1800 ὀκκοδόμησαν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τοῦ Ἁγίου περικαλλῆ ναὸν ἐπὶ δνέματι τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου. Μέχρι τοῦ 1836 ὁ Ἅγιος ἦτο ἀσήμαντος, τῷ 36 συνελθόντες οἱ ἀγωγιᾶται (κιραντισίδες) τοῦ χωρίου ἐνέκρινον ἵνα κατὰ τὴν 16 Αὐγούστου καθ' ἣν ἑορτάζουσι τὴν μνήμην αὐτοῦ διὰ συνεισφορῶν καὶ ἐράνων ἐτοιμάζωσιν Ἀγάπας (6), ἦτοι φαγητὰ διὰ τοὺς ξένους καὶ δι' ἑαυτοὺς, καὶ τρώγωσι παρὰ τῷ Ναῷ καὶ ὑπὸ τὸν Νάρθηκα. Ἐκτοτε δὲ κατ' ἔτος αὐξάνει ἡ πανηγυρίς ἐπαισιθητῶς. Τῷ 1851 συναθροισθέντες οἱ ἱερεῖς ἀπεφάσισαν τὴν παροῦσαν ἑορτὴν καὶ ἑώρτασαν αὐτὴν μεγαλοπρεπῶς, ἥδη δὲ ἑξακολουθεῖ. Ἡ μεγαλητέρα ὁμως πανηγυρίς γίνεται τῇ 16 Αὐγούστου καθ' ἣν ἐκ τῶν περὶ χωρίων καὶ ἐκ τῶν ἀπωτέρων μερῶν συρρέουσιν ἐν αὐτῇ πανηγυρισταὶ ἵνα προσενέγκωσιν ἕκαστος ὅ,τι ἐν καιρῷ ἀπαισίῳ ἢ ἐν χρόνῳ κακοδαίμονι ἔταξαν εἰς τὸν Ἅγιον, ἀπεκδεχόμενος ἀντιλήψιν καὶ εὐόδωσιν εἰς τὰ ἔργα ἢ εἰς τὴν ὑγείαν αὐτοῦ. Περὶ τῆς πανηγύρεως ταύτης ἐχούσης καθαρῶς θρησκευτικὸν χαρακτήρα ὀφειλομένον νὰ σημειώσωμεν ὅτι οἱ προσερχόμενοι καὶ προσφέροντες τὰς ἱκετηρίους προσφορὰς αὐτῶν, ἐλαύνονται ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ὁ δοξαζόμενος νεομάρτυς Ἀπόστολος ὁ Νέος ἠγωνίσαστο τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑπὲρ πί-

(6) Ἀγάπαι ἐλέγοντο εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἐκκλησίας τὰ συμπόσια, ἅτινα οἱ χριστιανοὶ ἐτέλουν κατὰ τὰς μνήμας τῶν μαρτύρων, ταῦτα τὰ συμπόσια ἐγένοντο χάριν τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης καὶ χριστιανικῆς εὐσεβείας· τότε ὁ δυστυχῶν ἀνελαμβάνετο, ὁ πεινῶν ἐτρέφετο, ὁ τεθλιμμένος ἐπαρηγορεῖτο, ὁ Θεὸς δι' ὕμνων ἐδοξολογεῖτο, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα συμπόσια προὐόντως τοῦ χρόνου βαθμηδὸν καὶ κατ' ἐλίγον ἔπεσαν εἰς καταχρήσεις, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἕκτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διὰ τοῦ 74 κανόνος καὶ ἡ ἐν Λαοδικείᾳ τοπικὴ Σύνοδος διὰ τοῦ 28 κανόνος ἠμπόδισαν τὰς τοιαύτας ἀγάπας καὶ συμπόσια. Αὐτὸ τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ καὶ ἐν τῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου, ἵνα μὴ τοῦ λοιποῦ ἀκούωμεν παράπονα παρὰ τῶν ξένων καὶ ἐνοπιῶν.

στεως καὶ πατρίδος, καὶ τοιουτοτρόπως ἕκαστος ἔχει ὑπ' ὄψιν ὅτι προσφέρει τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τὸν μάρτυρα θύσαντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος Ἡ πατρίς αὐτοῦ ἐπιέζετο ὑπὸ τῶν διοικητῶν αὐτῆς καὶ οἱ προσελθόντες εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀντιπρόσωποι τῆς κωμοπόλεώς του, ἵνα ἀπαλλάξῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῆς πίστεως ταύτης, ἠναγκάσθησαν νὰ προσφύγωσιν εἰς τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ. Ὁ νεαρὸς Ἀπόστολος ἐν ὄλῃ τῇ ἀφανείᾳ του, ἦν ἡ καταγωγὴ του εἶχε, καταγόμενος ἐκ μὴ πλουσίων γοιῶν, ἀνέλαβε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν καταπιεζομένην πατρίδα του καὶ μετὰ τῶν σταλέντων ἀντιπροσώπων τῆς πατρίδος του τολμήσας νὰ προβῇ μέχρι τοῦ νὰ παρασταθῇ δι' ἀναφορὰς εἰς τὴν Ὑ. Πύλιν, ἐδέησε νὰ καταδιωχθῇ καὶ, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Τούρκων τότε, νὰ ἐκβιασθῇ εἰς ἐξώμοσιν. Δύο ἄρα αἰσθήματα, ἡ πατρίς καὶ ἡ πίστις, ἐξηνάγκασαν τὸν περιδύξον τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου νεανίαν νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Μέγαν Βεζύρη: ἡ πατρίς μου πιέζεται, καὶ νὰ μὴ ἀποδεχθῇ, καὶ διὰ θανάτου, τὸ νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν θρησκείαν του. Τοιαύτη ἡ ἑορτὴ τοῦ πανηγυριζομένου ἐνταῦθα νεομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου. Ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους ἐκ τῶν περὶ καὶ ἐκ τῶν ἀπωτάτων ἔτι μερῶν, σκοπὸν ἔχει νὰ τιμήσῃ τὴν μνήμην αὐτοῦ, θύσαντος τὴν ψυχὴν του, τὸ μὲν ὑπὲρ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν δικαίων τῆς πατρίδος του, τὸ δὲ ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως. Ἀναγράφομεν ταῦτα ἵνα ποιήσωμεν γνωστὸν εἰς τινὰς ὅτι ὁ ἑορτάζόμενος ἅγιος δὲν ἑορτάζεται ἐκ θρησκευτικοῦ ζήλου μόνον, ἀλλ' ὅτι δικαίως κέκτηται τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἑορταστῶν, διότι ἐλατήρια τοῦ θανάτου του δὲν ὑπῆρξαν συμφέροντα κοινὰ ἢ ἰπουσιώδη, ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν πίστις καὶ ἡ πατρίς. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσφορομένη πάνδημος ἐκ τῶν κατοίκων τῶν περὶ χωρίων ἀφοσιώσις εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ θεωρητέα οὐχὶ ὡς προερχομένη ἐκ προλήψεων ἢ δεισιδαιμονιῶν, ἀλλ' ἐξ αἰσθήματος ἐκτιμῆσεως πρὸς τὸν νεαρὸν ἀθλητὴν, ὅστις πατρίδα καὶ θρησκείαν συνέδεσεν εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτοῦ. Περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι βεβαίως οἱ πλείστοι τῶν ἑορταστῶν δὲν φιλοσφύτιν ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ μάρτυρος καὶ ὅτι ἔρχονται ἐνταῦθα ὑπὸ πεποιθήσει διαφόροι, ἀλλ' ὁμως εἶναι γεγονόςς ὅτι οὐδεὶς θεωρεῖ, ὅτι δὲ ὀφείλει νὰ προσενέγκῃ σέβας εἰς ἅγιον, οὗτινος ἡ ἱστορία ἐστὶ πατρίς καὶ πίστις. Συρρέει ἐνταῦθα πλῆθος προσκυνητῶν καὶ γίνεται οὐχ ἥττον μεγάλη κοινωνικὴ συνάθροισις μετ' εὐλαβείας καὶ καταύξεως προσφορομένη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πανηγύρεως, ἀλλ' ὁμως οὐδεὶς ἐννοεῖ ὅτι ἔρχεται νὰ μὴ εὐλαβηθῇ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ἑορτάζόμενος ἅγιος εἶναι καὶ μετὰ θάνατον εὐεργέτης καὶ ἐλεήμων.

«Οὕτως ὀλέκλῆρος ἡ ἡμέρα αὕτη διέρχεται ἐν κατανόξει καὶ κατηφείᾳ μεταξὺ τῶν συναθροισθέντων πανηγυριστῶν καὶ ἐν φαιδρῶ ὀρίζονται καὶ εὐθύμω ἀτμοσφαῖρα βασιλεύει γενικὴ σιγή καὶ ἀπάθεια, καίτοι ὑπερχίλιοι ἑορταστὰι περιέρχονται τὴν κωμόπολιν ἡμῶν. Πάντων λοιπὸν ἡ προσοχὴ εἰς αἰ ἐστραμμένη τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὴν περιποίησιν τῶν προσερχομένων ξένων, ὧν τοὺς πλείστους ξενίζει ὁ οἶκος τοῦ ἁγίου, διότι ὁ ναὸς εἶναι ἐκτισμένος ἐπὶ τῆς πατρικῆς αὐτοῦ οἰκίας καὶ πλέον μίση καὶ πάθη καὶ πᾶν ὅμοιον αἰσθημα τότε δὲν ἰσχύουσιν, οὐδὲ ἀκούεται λέξις ἄλλη ἢ ἄλλη φωνή, εἰμὴ αἱ δεήσεις τῶν ἱερέων καὶ αἱ φιλοφρονήσεις τῶν κατοίκων πρὸς τοὺς ξενιζομένους προσκνητάς, διότι εὐθυμίας καὶ ἄσματα καὶ ὄργανα μουσικὰ εἰσὶν ἀνεκαθεν ἀπηγορευμένα αὐτὴν τὴν ἡμέραν. Ἀμφιβάλλομεν ἂν ἄλλη θρησκευτικὴ πανήγυρις ἀλλαγῶν τελεῖται μετὰ τσσαύτης εὐλαβείας, καίτοι οὐδὲ θαύματα διαδίδονται οὐδὲ ἄλλαι προλήψεις κηρύσσονται καὶ ἐπικρατοῦσιν, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον πιστεύεται ὅτι αἱ προσφερόμεναι τῷ ἁγίῳ εὐχαὶ εἰσὶν ἐξιλαστήρια καὶ ἰαματικά καὶ ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ταύτῃ ἡ πανήγυρις δὲν παρυσιάζει φανατικοῦ ὄχλου συνάθροισιν, ἀλλὰ κοινὴν ὁμήγυριν λαοῦ κατεχομένου ὑπὸ ἀληθοῦς αἰσθήματος εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἀθλητὴν νεανίαν, ὅστις ἐν ἐποχῇ σκοτεινῇ καὶ βαρβάρῳ ἔθυσεν ἑαυτὸν οὐχὶ ἀπλῶς ἐκ φανατικοῦ πόθου, ἀλλ' ἐξ αἰσθήματος εὐγενοῦς, προτενεχθεὶς νὰ πατάξῃ τὰς ἐν τῇ πατρίδι του γενομένας ἀδικίας κατὰ πρόσωπον, αὐτὸς ὁ πτωχὸς καὶ ἄσημος νεανίας, τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρχῶν καὶ ἀντιταχθεὶς εἶτα μετὰ πρωτοφανοῦς θάρρους κατὰ τῶν βασιάνων καὶ τῶν θλίψεων, ἃς ἀντέταξαν εἰς τὴν καρτερίαν αὐτοῦ οἱ ἀσεβεῖς τῆς πατρίδος του δυνάσται. Ἰδοὺ τὸ ὄλον τῆς πανηγύρεως ταύτης, ἣν ἐπεχειρήσαμεν ἐν ὀλίγοις νὰ σκιαγραφήσωμεν σήμερον καὶ ὅπερ ἐνόμιμα προτιμότερον ἀντὶ παντὸς ἄλλου θέματος νὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς, ὅπως μὴ τινες αὐτῶν πλανῶνται εἰς ἄλλας σκέψεις καὶ ἐκτιμήσεις ἀποδίδοντες τὴν ἐκδηλουμένην εὐλάβειαν τῶν προσερχομένων ἐν τῇ κωμοπόλει ἀθρόων προσκνητῶν κατὰ τὴν 16 Αὐγούστου, ὅτε τελεῖται ἡ μεγαλητέρη πανήγυρις τοῦ νεομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου».

Ἡ κωμόπολις «Ἁγιος Λαυρέντιος»

Ὁ Ἁγιος Λαυρέντιος ἡ προσφιλέης πατρίς μου, ἐν ἣ εἶδον πρῶτον τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου τῷ 1835 τῇ 14 Νοεμβρίου καὶ ἔμαθον τὰ πρῶτα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου κεχαραγμένα ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς ἐνορίας ἡμῶν (Παπακωσταντῆ Ζώη) ἐπὶ τῆς ξυλίνης καὶ τετραγώνου πινακίδος, ἣν ἔφερον ἐξηρητημένην ἀπὸ τοῦ ὤμου τὴν θύραν τοῦ δημοτικοῦ καὶ ἐλληνικοῦ σχολείου τῆς πατρίδος μου δὲν εἶδον, οὐετ τὴν κλίμακα αὐτῶν ἀνήλθον, διὰ τὸ «τὰ ἡμέτερα μικρὰ τε εἶναι καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν», ἔμεινα δὲ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου 1858 ἡμέρα Δευτέρα, καθ' ἣν ἀνεχώρησα εἰς Ἀθῶνα (Ἁγιον Ὀρος).

Ταύτῃ τῇ πατρίδι μου ὑπηρετήσα ἐπὶ τετραετίαν διὰ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἀγροφύλακος, ὃ ἐκληρονόμησα παρὰ τοῦ πατρός μου, διότι ὁ πατὴρ μου δὲν «ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ,τι καὶ διδάξαιτό με».

Καὶ ἐν καιρὸν μετερχόμεν (ἀπὸ τῆς 26 Ἰουλίου 1854 μέχρι τῆς 13 Ἀπριλίου 1858) τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγροφύλακος ἔφερον ἐν τῇ πῆρᾳ τὴν «Ἀμαρτωλῶν σωτηρίαν» καὶ τὸν κηθαράν καὶ μίαν μικρὰν γεωγραφίαν τοῦ Κοκκῶν, ἅτινα βιβλία μοι ἐδώρησεν ὁ συνδημότης μου Νικολῆς Παπαδημητρίου καὶ συλλαβικῶς πως ἀνεγίνωσκον αὐτὰ καθήμενος ὑπὸ τὰ ὀπωροφυλάκια.

Μεταβάς εἰς Ἁγιον Ὀρος καὶ κατοικήσας ἐν τῇ τοῦ Ἐσφιγμένου Μονῆ ἡσθάνθη τὴν ἡδύτητα τῶν γραμμάτων προσέτι δὲ ἐνθυμούμενος τὰ ἀποφθέγματα τοῦ Σωκράτους, ἅπερ ἔμαθον παρὰ τοῦ γέροντός μου. Κρεῖτσόν σε ὀψιμαθῆ ἢ ἀμαθῆ εἶναι» ἐτρῶθη τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς παιδείας, ὡς ὁ Θεμιστοκλῆς διὰ τὸ τρίπαιον τοῦ Μιλτιάδου, ὅθεν παρακαλέσας τὸν Καθηγούμενον Ἀγαθάγγελον ἱερομόναχον ἔτυχον τῆς ἀδείας καὶ εἰτελθὼν ἐν τῇ Ἀθωνίδι σχολῇ κατὰ τὰ τέλη τοῦ τριακοστοῦ τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας μου (τῷ 1868 Ὀκτωβρίου 9) ἔμαθον ἐπὶ τρία ὅλα ἔτη νὰ χαράττω ταύτας τὰς ὀλίγας ἀνδρήρους καὶ ἀσυντάκτους γραμμάς, δι' ἃς λογίζω ἑμαυτὸν εὐτυχῆ.

Ἡ κωμόπολις τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου εἶναι μία τῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ Πηλίου κωμοπολεων καὶ θεατὴ ἐκ τοῦ Παγασσητικοῦ κόλπου, ἀνή-

κεί εις τὸν Δῆμον Νηλείας οὗ ἡ ἐδρα ἐν τοῖς Λεχωνίοις Ἀπέχει τῆς θαλάσσης ἐκ τοῦ ὄρου τῆς Ἀγρίας 10303 βήματα τοῦ περιπάτου, τῆς δὲ Δρακίας τῆς πρὸς ΒΔ κειμένης βήματα 4,608 καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ πρὸς ΑΜ κειμένου 6,348 βήματα, καθὼς ἐγὼ αὐτὸς ἐμέτρησα ταῦτα κατὰ τὸ 1886. Ἐλαβε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ τῆς ὑπεράνω αὐτῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου τῆς ἰδρυθείσης, ὡς εἴπομεν ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ ὁσίου σελ. 16 κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἰδ' αἰῶνος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐλαβεν καὶ ἡ κώμη τὴν ὑπαρξίν τῆς. Ἰδοῦ δὲ πᾶς ἐλαβεν τὴν ὑπαρξίν ὅτε ἀνηγέρθη ἡ Μονὴ ὑπὸ τοῦ ὁσίου Λαυρεντίου καὶ ἤρξατο νὰ ἀκμάζη, ἀπέκτησε πολλὰς γαίας καλλιεργήσιμους πέριξ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ τῆς νῦν κωμοπολεως ἐν αἷς ὑπάρχουν πολλὰι συκαμηνεαί, ὧν τὰ φύλλα τρώγουσιν οἱ μεταξοσκώληκες· μὴ δυνάμενοι δὲ οἱ μοναχοὶ νὰ ὑπηρετήσωσι μόνοι τοὺς μετοξοσκώληκας ἔφερον ἀπὸ τῶν Λεχωνίων τοῦ Παλαιοκάστρου ἐκ τῆς Σαρβάν καταλλήλους ἐργάτας διὰ τὴν τοιαύτην ἐργασίαν, οἱ ἐργάται πτωχοὶ ὄντες ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰς οἰκογενείας των, προϊόντος τοῦ χρόνου ἤλαττώθησαν οἱ μοναχοὶ καὶ ἐπληθύνθησαν οἱ λαϊκοὶ καὶ οὕτως ἀνεγνωρίσθη τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χωρίον ὡς χώρα κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς σφραγίδος, ἧτις ἐχαράχθη τῷ 1859, ἔχει δὲ οὕτω «Σφραγίς τις Μονῆς καὶ χώρας τοῦ Ἁγίου ἱερ. ΑΚ Λαβρεντίου ΖΕΖ» ἧτοι Σφραγίς τῆς Μονῆς καὶ χώρας τοῦ ἱερομάρ. Ἀρχιδιακόνου Λαυρεντίου 7067 ἀπὸ Ἀδάμ, ἀπὸ δὲ Χριστοῦ 1559· ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1559 μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος τὸ χωρίον ἦτο ἀτήμαντον, ἡρῶμαι 60—70 οἰκογενείας. Ὅτε κατὰ τὸ τέλος τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ὁ Μανιάτης Διμπερίου Γερακάρης μετὰ τῶν ἀμαρτωλῶν τῆς Στερεᾶς διέδραμε τὴν Φθιώτιδα καὶ Εὐρυτανίαν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἠπειρον καὶ ἀπανθρώπως ἐλεηλάτησε τὴν Ἄρταν (1696 Αὐγούστου 27. καὶ τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς σελ. 422), τότε οἱ Ἀγραφιῶται φοβηθέντες κατέφυγον πολλοὶ εἰς τὴν Μακρυνίτσαν θεωροῦντες αὐτὴν ἀσφαλεστάτην, μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ ζήσωσιν ὅλοι ἐκεῖ καὶ ὀδηγηθέντες ὑπὸ τῶν Μακρυνιτσιωτῶν ἦλθον καὶ κατώκησαν εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον ὡς χωρίον βακουφίον καὶ ὡς ἔχον πρῶεστοὺς φρονιμωτέρους τῶν ἄλλων βακουφίων χωρίων, καθὰ καὶ ὁ πολὺς Κωνσταντᾶς ἐξιστορεῖ ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ του (σελ. 226) «ζοῦν (οἱ Ἁγιολαυρεντίται) ὅλοι σχεδὸν καλά, οἱ προεστοὶ τῆς εἶναι φρονιμώτεροι τῶν ἄλλων χωρίων, ἐπειδὴ μ' ὅλον ὅπου δὲν ταξιδεύονται διοικοῦν τὴν χώραν τους καλά καὶ δὲν τὴν ἔχουν εἰς χρέος κοινὸν βαλμένη καθὼς οἱ ἄλλοι τῶν περισσοτέρων χωρίων». Διὰ δὲ τὸν Ἅγιον Γεώργιον λέγει: «οἱ ἐγκατοικοὶ τῆς (ἡ χώρα Ἁγίου Γεωργίου) ὅμως εἶναι ἄνθρωποι ὑπερήφανοι, στασιώδεις, φιλοτάραχοι. Οἱ προεστοὶ τῆς

φιλαυτοὶ περισσότερα παρὰ φιλόκοινοι· δὲν ἐσυμφώνησαν κάμμιά φορὰ εἰς τὸ νὰ κυτάξουν τὸ κοινὸν συμφέρον, ἀμὴ τραβοῦντας ἕνας ἐδῶ, ἄλλος ἐκεῖ καὶ κατασπρέφονται ἕνας τὸν ἄλλον μέχρι θανάτου, τὴν καταχρέωσαν καὶ τῆς ἔφερον εἰς κακὴν κατάστασι, μῆλον ὅπου εἶναι βακούφι καὶ ἔχει καὶ καλά εἰσοδήματα» δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἤρχοντο εἰς τὸν Ἅγιον Λαυρέντιον· τότε οἱ Ἁγιολαυρεντίται ἠναγκάσθησαν νὰ ἀνεγείρωσιν εὐρυτέραν ἐκκλησίαν καὶ ἀνωκοδόμησαν κατὰ τὸ 1730 τὸν μικρὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅτι δὲ ἦτο πολὺ μικρὸς ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου δεικνύει τὸ τέμπλον τὸ ὁποῖον σώζεται μέχρι σήμερον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐμβαλωμένον διότι καὶ διὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἦτο μικρότερον, ὅστις ἀνηγέρθη τῷ 1777.

Ὅτε τῷ 1770 Φεβρουαρίου 28 ἠγκυροβόλησεν ὁ Ῥωσικὸς στόλος ἐν τῷ λιμένι τοῦ Οἰτύλου, τότε ἀνεπέτασεν τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Αἰγίῳ ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν Παρθένιος, ἐν Κορίνθῳ ὁ Γεώργιος Νοταρᾶς, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Φαναρίου ὁ προεστὴς Ἀνδρισαίνης Ἀναστάσιος Χριστόπουλος, ἐν Καλάμαις ὁ Μπενάκης, ἐν Βάλτῳ ὁ Στηθάς Γεροδήμος, ἐν Βονίτση καὶ Σηρομέρφῳ ὁ Χρήστος Γρίβας, ἐν Ἀγγελοκάστρῳ ὁ Γεώργιος Λαχούρης, ἐν Μεσολογγίῳ ὁ Παναγιώτης Παλαμᾶς, ἐν Κραββάροις ὁ Κωνσταντῖνος Σουσμάνης, ἐν Λοιδωρικίῳ ὁ Λωρῆς, ἐν Παρνασσίδι ὁ Κομνηνὸς Τράκας, ἐν Λεβαδείᾳ ὁ Ἰωάννης Καλπούζης καὶ ἐν Μεγαρίδι ὁ Μητρομάρας. Συγχρόνως δὲ καὶ δέκα χιλιάδες Θεσσαλῶν προέβησαν εἰς ἐπαναστατικὰς διαδηλώσεις, (Τουρκ. Ἑλλάς σελ. 486) ἀλλ' ἐγκαταλειφθέντες ὑπὸ τῶν Ῥώστων ἐνίκηθησαν ἐν Ἀγγελοκάστρῳ καὶ διεσκορπίσθησαν· τότε πάλιν πολλοὶ φιλήσυχοι, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἦλθον καὶ κατώκησαν εἰς τὰ χωρία τοῦ Βόλου. Εἰς τὴν φυγὴν τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βόλου ἐβοήθησε καὶ ἡ σφαγὴ τῶν τριῶν χιλιάδων Τρικκέων ἐν Λαρίσση τῷ 1770 Μαρτίου 9, ἣν σφαγὴν περιγράφει ὁ Κούμας (τόμ. 10 σελ. 583)· κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἐφυγον καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν Κυριαζίων καὶ τῶν Γουσίων ἀπὸ Ζήρκου καὶ ἦλθον καὶ κατώκησαν ἐν τῇ Κώμῃ τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, αἱ τινες οἰκογένειαι ἐπληθύνθησαν καὶ ἐμεγαλύνθησαν· ἀλλ' ἤδη παρήκμασαν, περὶ ὧν ἄλλοτε θὰ εἴπωμεν περισσότερα. Κατὰ τὸ 1775 ὁ ἅγιος Λαυρέντιος εἶχεν 290 οἰκογενείας, κατὰ δὲ τὸ 1824, 380, διότι πολλοὶ φοβούμενοι τὴν τυραννίαν τοῦ Ἀλη πασσᾶ ἤρχοντο καὶ κατώκουν ἐν τοῖς χωρίοις τοῦ Πηλίου. Μέχρι τοῦ 1880 ἤκμασεν ἡ Κώμη, ἔκτοτε ἤρξατο ἡ παρακμὴ τῆς, διότι πολλοὶ κάτοικοι κατῆλ-

θον εις Λεχώια, εις Ἀγριάν και εις Βῶλον και ἤδη εἰσι πολλοὶ οικίαι διαθέσιμοι και πρὸς πώλησιν.

Σήμερον κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1896 ἀριθμεῖ 2,205 κατοικοὺς, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶναι λανθασμένος, μολις ἔχει 1750· εἶναι ἔδρα ἀπὸ τῆς α' Μαΐου—α' Ἰουλίου τοῦ εἰρηνοδικείου ἁγίου Λαυρεντίου· ἔχει τρεῖς ἐνοριακοὺς ναοὺς μετὰ 4 ἱερέων ἐγγάμων, τὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου οἰκοδομηθέντα τὸ δευτέρον τῷ 1730, τὸν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἰδρυθέντα τὸ πρῶτον τῷ 1777, τὸν τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου ἰδρυθέντα τὸ πρῶτον τῷ 1800, πρὸς τούτοις και δύο μοναστήρια τὸ τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου και τὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἀμφοτέρωτα ἔρημα μοναχῶν, και ἑπτὰ ἐξωκλήσια τὸ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, τὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου και τὰ τρία ἄλλα εἰς τὸ βρειοδυτικὸν μέρος τοῦ χωρίου, τὸ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, τὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν θέσιν «Συρβᾶ», τὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς αἰδιόκτητον οἰκοδομηθὲν τῷ 1815, τὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου και τὸ τοῦ Προδρόμου κατὰ τὴν θέσιν «Τσιφλίκια», ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ ἁγίου Νικολάου σώζεται ἐνετικὸς Πύργος ἐτοιμὸς ἔργου, ἐν σήμερον ἔχουσιν ἀχυρῶνα· ἐπὶ τῆς θύρας ὀλίγον πρὸς τὸ βρειον ὑπάρχει ἐνεπίγραφος ὀρθογώνιος πλάξ, ἀλλὰ χεῖρ βέβηλος ἐξήλειψε τὰ γράμματα διὰ σφύρας, ὁμοίως δὲ ὑπάρχουσιν εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ και 7 ἐρημοκλήσια, τὸ τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου, τὸ τῆς Παναγίας (Παναγίτσα), τὸ τῶν Ἀγίων Πάντων, τὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων κατὰ τὴν θέσιν «παληοκλήσι», τὸ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τὸ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐν ᾧ εὐρέθη ἡ πλάξ ἢ ἐδημειούσαμεν, τὸ τοῦ Προδρόμου κατὰ τὴν ρωμαντικὴν θέσιν «Κουφάλια» παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἀπὸ ἁγίου Λαυρεντίου εἰς ἅγιον Γεώργιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διὰ πετρῶν μόνον κτιθέντος δίκην μάνδρας ναύτικου, εἰσι δὲ τὰ σύνορα τὰ χωρίζοντα τὰς δύο περιφέρειας τῶν δύο τούτων κομποπολεων, ἐν τῷ εἰρημένῳ ἐρημοκλήσιῳ ἐτελεῖτο ἱερουργία ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὴν 24 Ἰουλίου, τὸ μὲν ἐν ἔτος ὑπὸ ἱερέως ἐξ Ἀγίου Λαυρεντίου, τὸ δὲ ἕτερον ὑπὸ ἱερέως ἐξ Ἀγίου Γεωργίου ὡς κινδὸν κτήμα, ἀλλ' ἡ τοιαύτη συνήθεια κατηργήθη τῷ 1862 ἔνεκα ἔριδος τῶν δύο χωρίων, διότι τότε εὐρίσκοντο εἰς τὰ δικαστήρια διὰ τὴν τοποθεσίαν τὴν καλουμένην «Ἀετοφωλιᾶ». Ἐντὸς τοῦ χωρίου ὑπῆρχον και ἄλλα δύο ἐρημοκλήσια ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν καίχουν μοναχοί, τὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου ὁπισθεν τῆς οἰκίας τοῦ Κωνσταντίνου Καραγιάνη και κάτωθεν τῆς οἰκίας τοῦ Ἀλεξάνδρου Τοπάλη ἐν ᾧ μέχρι τοῦ 1854 ὑπῆρχεν εἰκὼν και κανὸνθα, σήμερον δὲ οὐδὲν ἔχουσιν σώζεται οὐδὲ ὁ τόπος γνωρίζεται· τὸ δὲ ἕτερον τῆς Ἀγίας Τριάδος ἦτο μετὰξὺ τῆς

οἰκίας τοῦ Γεωργίου Νικολάου ἣν σήμερον κατέχει ὁ Ἰωάννης Γ. Καραγιαννῆκης, τῆς τοῦ Δημητρίου Κωτηλάκη οἰκίας, ἣν ἀγοράσας ὁ ἐκ Ζαγοράς ἰατρός Κωνσταντῖνος Ζαμανούδης (Παπακώστας) και ἀνακτίσας αὐτὴν παρέλαβε και τὸ εἰρημένον ἐρημοκλήσιον τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας.

Τὸ ἐλληνικὸν σχολεῖον ἐσυστήθη τῷ 1816 ἐν ᾧ ἐδίδαξαν Δανιὴλ ὁ Μάγης, Ζήσης ὁ Παχόρνικος και Δημήτριος ὁ ὀνομαζόμενος λογιώτατος, και εἰ τρεῖς ὄντες γόνιμοι τῆς αὐτῆς Κώμης.

Σήμερον ἔχει ἐλληνικὸν σχολεῖον, δημοτικὸν και παρθεναγωγεῖον σὺν τῷ νηπιαγωγείῳ. Πρῶτόντα ἔχει ἔλαιον, βρωσίμους ἐλαίας, γεώμηλα, μῆλα, κάστανα, κερασία και διάφορα ἄλλα ὀπωρικά, και ἔινον πρῶτης ποιότητος ὡς πρὸς τὸν οἶνον τῶν ἄλλων χωρίων τοῦ Πηλίου· ἔχει 13 ἐλαιοτριβεῖα ἐργαζόμενα διὰ τῶν ὑδάτων· τούτο τὸ χωρίον ἔφερε πρῶτον τὰ ἐλαιοτριβεῖα ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαρχίᾳ και ἤρξαντο νὰ ἐξαχῶσι τὸ ἔλαιον δι' αὐτῶν τῷ 1851 ἐν ᾧ προτῆτερα ἐξῆγον τὸ ἔλαιον διὰ τῶν ποδῶν.

Ἐν τῇ περιφερείᾳ τούτου τοῦ χωρίου ὑπάρχουσι πολλὰ κτήματα ἀφιερωθέντα ὑπὸ τῶν προγόνων τῶν κατοίκων αὐτοῦ εἰς ἱερὰ καταγωγία, εἰς τὸ τῆς ἑνωίας μοναστηρίου, τὸ ἐν τῷ δήμῳ Πλατάνῳ, εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ταξιαρχῶν, τὸ ἐν τῷ δήμῳ Ζαγορά, εἰς τὸ τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου, τὸ ἐν τῷ δήμῳ Κισσῷ και εἰς τὸ ἐν τῷ βρει Σινᾷ μοναστήριον, ὅθεν κατ' ἐμὲ καλὸν εἶναι εἰς τοὺς Ἀγίους Λαυρεντίου εἰς ἀπόγονοι τῶν ἀφιερωθέντων ταῦτα τὰ κτήματα δεηθῶσι τῇ ἱερᾷ συνόδῳ και τῶν διεποντων τὰ εἰρημένα ἱερὰ καταγωγία, ὅπως ὀφείρωσιν ἐξ ἐκάστου τούτων μέρος τι και εἰσώσωσι τῷ ἑνταῦθα ἱεροσάτῳ πολιτικῷ νοσοκομείῳ ἵνα πληρωθῇ ὁ ποθὸς και ὁ σκοπὸς τῶν ἀφιερωθέντων αὐτῶν διότι ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἦτο εἰς τὰ εἰσοδήματα τῶν κτημάτων ἐξοδεύονται εἰς ἀγαθουργήματα. Τότε τὰ μοναστήρια εἶχον σχολεῖα τῶν ἀπόρων παιδῶν, νοσοκομεία, γεροντοκομεία και ὀρφανοτροφεία, σήμερον οὐδὲν τοιοῦτον ὑπάρχει ἐν τοῖς εἰρημένοις μοναστηρίοι· ἂν οἱ ταπεινοὶ μου οὗτοι λόγοι εἰσδύσωσιν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν συμπατριωτῶν μου και ἐνεργήσωσι τὰ δέοντα πιστεύω εἰς ὁ μισθαιπότης και φιλάνθρωπος Θεὸς δὲ θὰ κααδικήσῃ τοὺς ἀφιερωθέντας αὐτῶν τὰ βηθέντα κτήματα ὡς αἰτίους πολλῶν κακῶν, (διότι ὁ πολὺς πλοῦτος εἰς τοὺς μοναχοὺς εἶναι αἰτιος διαφθορᾶς), ἀλλὰ θ' ἀνταποδῶσιν αὐτοῖς τέλειον τὸν μισθόν.

Ὅμοιον και ἐπίνειον ἔχει ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος τὴν Ἀγριάν ἢ Ἀγριά κεῖται ἐντὸς τῶν δύο περιφερειῶν τῶν δύο κομῶν Δρακίας και Ἀγίου Λαυρεντίου, ἀλλὰ σήμερον ἡ Ἀγριά εἶναι τῆς Ἀγριάς, ὅσον

δπου ἀποκτᾶ ἰδίαν κοινότητα. Πρὸ τοῦ 1821 ὑπῆρχον δύο κτταστή-
ματα ἢ Χάνια ὡς τὰ ἔλεγον τότε, τὸ ἐν τῇ περιφέρειᾳ τῆς Δρακίας,
τὸ ὅποιον ἦτο ἰδιωτικόν, τοῦ Χανιστηράγα, τὸ ἕτερον ἐν τῇ περιφέρειᾳ
τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἦτο κτῆμα τῆς κοινότητος ἢ τοῦ Ἁγίου Δη-
μητρίου (ἐπὶ Τουρκίας ὅσα κτῆματα εἶχεν ἐκάστη κοινότης τὰ ἀπέ-
διδεν εἰς τὰς ἐκκλησίας τῆς κοινότητος φοβουμένη μὴ τὰ καταλάβῃ ἢ
Τουρκία) μετὰ τὸ 21 ἤρξαντο οἱ Δρακιῶται νὰ οἰκοδομῶσιν, ὠθούμενοι
ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, οἱ δὲ Ἁγιολαυρεντίται, ἀνῆγειρον ἐν μικρὸν τὸ
ὅποιον ἐνοικιάζον διὰ Τελω εἶον οἱ Τοῦρκοι, ὅπερ σῶζεται μέχρι σήμε-
ρον ἐτοιμορροπον, καὶ διομάζεται «τὸ παλὴν γεμπρούκη». Κατὰ τὸ
1836 ἀνῆγειρον ναῖδριον οἱ κάτοικοι ἐπ' ἐνόμασι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου
ἐπὶ ἐρειπίων ἀρχαίου ναοῦ, τοῦτο μαρτυρεῖ τὸ ψηφιδωτὸν ἔδαφος τὸ
ὅποιον ἦτο ἐστρωμένον διὰ ψηφιδῶν, ὁ ναῖσκος σῶζεται μέχρι σήμερον
καὶ μέρος τοῦ ψηφιδωτοῦ.

Οἱ Ἁγιολαυρεντίται ἔκτισαν κατὰ τὸ 1542—43· πρῶτος ἔκτισεν
ὁ Δημήτριος Ἀποστόλου ἢ Παλαμηδᾶς, μετὰ τὸ 1854 ἤρξατο νὰ
ἀνεγείρωται εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιφέρειας, σήμερον ἀριθμεῖ ὑπὲρ τὰς
130 οἰκίας. Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1896 ἡ Ἀγριά εἶχε κατοίκους
431, ἤδη ὅμως ἀριθμεῖ ὑπὲρ τὰς 800· ὁ ὄρμος τῆς Ἀγριάς εἶναι ἐμ-
πυρικότατος, ὅλη σχεδὸν ἡ παραγωγὴ τῶν ἐλαίων καὶ τοῦ ἐλαίου τοῦ
Πηλίου ἐκ τοῦ ὄρμου τῆς Ἀγριάς ἐξέρχεται καὶ τὰ πλεῖστα τῶν προϊ-
όντων τοῦ δήμου Νηλείας· σήμερον ἔχει ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγρα-
φεῖον, ὑπάρχει ἀποθήκη τοῦ μονοπωλίου, προσορμοῦσι δύο καὶ τρία
ἀτμόπλοια ἐλληνικὰ καὶ ἐν ἔχον σημαίαν τουρκικὴν καθ' ἐκάστην ἐβδο-
μάδα. Ἦδη ἔχει ἀνάγκην ναοῦ, καὶ διὰ τὸν ναὸν καὶ τὴν εὐημερίαν
τῆς Ἀγριάς ἡμῖς ἐδώκαμεν διὰ τοῦ «Προμηθεῶς» (φύλλου 138) τὴν
ἐξῆς συμβουλὴν πρὸς τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον τοῦ Ἁγίου Λαυρεν-
τίου καὶ τοὺς κατοίκους τῆς Ἀγριάς.

Παρακαλεῖται ἡ κοινότης τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἐκ μέρους τῶν
κατοίκων τῆς Ἀγριάς ἵνα ἐκποιήτῃ τὸν ἐν Ἀγριά Βάλτον καὶ τὸ ἔλος
τῆς κοινότητος, ὅπως οἱ ἀγορασταὶ καλλιεργοῦντες αὐτὸν ἀπαλλάξωσι
τοὺς κατοίκους ἀπὸ τεταρταίου τυρετοῦ. Ὅσον ὅμως μένει ἀκαλλιέρ-
γητος ἢ νόσος αὐξάνει. Κύριε Δήμαρχε, τοῦ δήμου Νηλείας, παρὰ
σοῦ κρέμαται ἡ ἐκποίησις τοῦ Βάλτου, διότι καὶ ὡς κάτοικος τοῦ
Ἁγίου Λαυρεντίου καὶ ὡς δήμαρχος καὶ ὡς λατρὸς ἔχεις τὸ δικαίωμα

καὶ τὴν δύναμιν νὰ καταστρέψῃς τὰ μιάσματα καὶ τὴν ζωοφθόρον νέ-
σον διὰ τῆς παλήσεως τοῦ Βάλτου, ἄλλως οἱ κάτοικοι θὰ ὑπονοιά-
ζωνται ὅτι τοῦτο ὑπαγορεύει ἡ ἐπιστήμη καὶ ὁ νόμος τῆς λατρικῆς.
Κύριε Πρόεδρε, τῆς κοινότητος τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἤδη εἶναι
κατάλληλος καιρὸς ὅπου ἡ κοινότης ἔχει διαθέσιμα χρήματα νὰ οἰκο-
δομήσῃτε 2 ἢ 3 κτίρια εἰς τὴν παραλίαν εἰς τὰ οἰκοπεδα τῆς κοινό-
τητος ἵνα ἡ κοινότης ἔχῃ μέγα εἰσοδήμα, ἄλλως τὰ οἰκοπεδα θὰ κο-
ρεῦνται ἀπεδῶ καὶ ἀπεκεῖ. Κύριοι κάτοικοι τῆς Ἀγριάς ἀνεγεί-
ρετε ναὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, διότι ὁ ναὸς θὰ φέρῃ τὴν πικρὴν
τῆτα τῶν κατοίκων καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ τόπου, ὁ ναὸς νὰ ἀνεγερθῇ
πέραν καὶ ἀνατολικῶς τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, οὐχὶ διότι ὁ τό-
πος εἶναι Ἁγιολαυρεντίτικος, ἀλλὰ διότι εἶναι τῆς Ἀγριάς, καὶ
διότι δυτικῶς ὑφίσταται τέλειος Ναῖσκος δι' ὃ οἰκονομοῦνται οἱ ἐκεῖ
πλησίον. Ὁ Ναὸς νὰ εἶναι ἐπ' ἐνόματι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεο-
λόγου, διότι ἐν τούτῳ τῷ μεγάλῳ δῆμῳ δὲν ὑπάρχει ἄλλος ναὸς φέ-
ρων τὸ αὐτὸ ὄνομα. Πανηγυρίζεται δὲ δις τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὴν 8 Μαΐου
καὶ τὴν 26 Σεπτεμβρίου, καθ' ἃς ἐποχὰς οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου εὐρί-
σκονται εἰς τὰ κάτω μέρη διότι τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐργασία τῶν κτημά-
των τῶν.

Φίλοι συμπατριῶται! στείλατε νέους μειορρωμένους εἰς Μασσα-
λίαν καὶ εἰς τὸ Τουλὸν τῆς Γαλλίας ἐν αἷς πόλεσι καθαρίζεται τὸ
ἐλαιον. Ἴνα μάθωσι νὰ καθαρίζωσι τὸ πρῶτον τοῦ τόπου τὸ ὅποιον εἶναι
τὸ ἐλαιον καὶ αἱ βρώσιμα ἐλαία· διότι ἐν αὐταῖς κείται ὁ πλοῦτος
ὄλων τῶν Δήμων τοῦ Πηλίου, ἂν τοῦτο παιήσῃτε ἡ Ἀγριά θὰ εἶναι
μῖαν ἡμέραν ἀδελφὴ ὁμομήτρις τοῦ Βώλου, ἄλλως θὰ κοιμῶσθε καὶ
θὰ ἐξυπνᾶτε διὰ τοῦ ἤχου τῶν βετράχων ὡς καὶ σήμερον.

Σημειώσεις τῶν ὄσων οἰκογε ειαρχῶν τὰ δνοματεπώνυμα ἐξέλιπον
ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῆς κωμοπόλεως Ἁγίου Λαυρεντίου ἀπὸ τοῦ
1840-1900, ἐντὸς ἐξήκοντα ἐτῶν ἢ διότι δὲν εἶχον τέκνα ἄρρενα καὶ
θῆλα, ἢ διότι δὲν εἶχον υἱοὺς ἀλλὰ μόνον θυγατέρας, αἵτινες ἔφερον
καὶ φέρουσι τὸ δνοματεπώνυμον τῶν ἀδρῶν τῶν ἄλλων πάλιν τῶν
ὁποίων οἱ υἱοὶ ἢ οἱ ἔγγονοι μετώκησαν ἀλλαχοῦ, αὐτῶν τὰ δνόματα
φέρουσιν ἐμπροσθεν σταυρὸν † πρὸς διάκρυσιν· εἰσὶ δὲ τὸ ὄλον δνο-
ματεπώνυμα 151 ὡς ἐξῆς:

- 1 Νικόλαος Στεφανῆ.
- 2 Εὐστάθιος Στεφανῆ.
- 3 Δημήτριος Στεφανῆ.
- 4 Διαλέτα Κουτσουγιάνναιας.
- 5 Βασίλειος Δέσπους. †
- 6 Δημήτριος Τρακουσάρης.
- 7 Κωνσταντίνος Τύμπας.
- 8 Γεώργιος Νικολοῦ Χαντοῆ.
- 9 Παπαδημήτριος Παπακωνσταντίνου.
- 10 Δημήτριος Ψυχουλάκης.
- 11 Γιαννάκος Γεώργου.
- 12 Νικόλαος Σχιζάτος. †
- 13 Δημήτριος Μερφούλης.
- 14 Νικόλαος Σλιάμης.
- 15 Δημήτριος Ν. Σλιάμης.
- 16 δύο Ἰωάνναι Δεληγεώργη
- 17 υἱοὶ Καζαντοῆ.
- 18 Ἰωάννης Κ. Παπαθανασίου.
- 19 Ζήσης μεταξά.
- 20 Νικολῆς Γέρου.
- 21 Ἰωάννης Ματαικοδήμος.
- 22 Γεώργιος Ζαδές.
- 23 Δημήτρ. Καζῆς ἢ Ζυγούρας
- 34 Ἰωάννης Δελίκου, οὐχ ὁ ζῶν.
- 25 Γεώργιος Ν. Γούσιου.
- 26 Ἰωάννης Ρούχινης.
- 27 Δημήτριος Μαστροκωνσταντῆς
- 28 Νικολὸς Ζαρέφης.
- 29 Γεώργιος Λεχωνίτης.
- 30 Γιαννὸς Λεχωνίτης.
- 31 Ρήγας Οἰκονόμου.
- 32 Γκαβ. υγιάννης.
- 33 Ρήγας Παραθύρης.
- 34 Δημήτριος Κουτελάκης †
- 35 Νικόλαος Παππᾶ.
- 36 Γνώργιος Νικόλα.

- 37 Ἰωάννης Βαγιαντῆς.
- 38 Ἰωάν. Σακελλάριος. †
- 39 Ἀλέξιος Ταυπλάριος.
- 40 Κωνσταντ. Ταυπλάριος.
- 41 Κωνσταντίνος Τσίρος.
- 42 Ἀπόστολος Κέκκας.
- 43 Δημ. Μαστρονικολίνας.
- 44 Ἰωάν. Καμπυλάκης, ὁ πατήρ μου ὅστις ἀπέθανε τῷ 1851 Ἰουλίου 5 ἐτῶν 48.
- 45 Γκωτῖνος Α. Γούσιου.
- 46 Δημήτριος Ντουσμάνος.
- 47 Κωνσταντίνος Οἰκονόμου ἢ Μπάσταρδος.
- 48 Γιάννης Κασιδεγιάννης. †
- 49 Παπακωνσταντίνος Σακελλάριος.
- 50 Νικολῆς Παπαδημητρίου.
- 51 Δημήτριος Παρλιγρός.
- 52 Ἰωάν. Μαργιόλας ἢ Μανδαλής.
- 53 Ζήσης Τσιαούσης· οὐ θυὸς Ἀπόστολ. εἶναι ἐν Ἀθῆν. †
- 54 Δημήτριος Στώσιος.
- 55 Δημήτριος Ζώης.
- 56 Δημήτριος Μουλάς.
- 57 Δημήτριος Κουκουσέλης,
- 58 Δημήτριος Δίππας
- 59 Νικόλαος Σταύρου.
- 60 Δημήτριος Λαβέλης.
- 61 Εὐστάθιος Σακελλάριος.
- 62 Γεώρ. Εὐστ. Θεοδοσίου †
- 63 Δημήτριος Ἀναγνωστάκης.
- 64 Δημήτριος Ν. Κυριαζῆ.
- 65 Γεώργιος Ν. Κυριαζῆ.
- 66 Γιαννακὸς Ν. Κυριαζῆ.
- 67 Κωνσταντ. Κουτάβης.
- 68 Εὐστάθιος Καλαφάτης.
- 69 Εὐστάθιος Γκαβροστάθης.

- 70 Κωνσταντ. Γκαβροστάθης.
- 71 Δημήτριος Κωστή Σίμου.
- 72 Ἰωάννης Μουλάς.
- 73 Νικόλαος Ι. Μουλάς.
- 74 Ἀναγνώστης Οἰκονόμου.
- 75 Κωνσταντίνος Τσελεπῆ.
- 76 Παναγιώτης Βαμπάκου.
- 77 Δημητρ. Νικολοῦ Χαντζῆ.
- 78 Νικόλαος Γαϊτάνος.
- 79 Νικόλαος Σαπουναῆς.
- 80 Δημήτριος Μπαρπαλιός.
- 81 Δημήτριος Νικουλέρης.
- 82 Παναγιώτης Φλαναριάς.
- 33 Διανέλλος Μπουζαλής.
- 84 Κωνσταντίνος Σιάπας.
- 85 Παναγιώτης Σταμού.
- 86 Δημήτριος Γέννας.
- 87 Παναγιώτης Ἀρμάγου.
- 88 Χρηστάκης.
- 89 Ἀναστάσιος Κυριαζῆ.
- 90 Δημήτριος Κυριαζῆ.
- 91 Ζήσης Μπαχάρνικος.
- 92 Ἰωάννης Ἀργύρη.
- 93 Δημήτριος Ζ. Βαμπάκου.
- 94 Ἰωάννης Βαμπάκου.
- 95 Κωνσταντ. Βαμπάκου.
- 96 Δημήτριος Μάνδαλης.
- 97 Δημήτριος Πατσουμύτης.
- 98 Δημήτριος Λάχανος.
- 99 Ἀναστάσιος Σινιώρη.
- 100 Κωτῆς Νικολάου Χαντοῆ.
- 101 Δημήτριος Βενέντσας.
- 101 Γεουργούσης Μάρκου.
- 103 Δημήτριος Γ. Μάρκου.
- 104 Ἀναστάσιος Τασαῖος.
- 105 Ἰωάννης Τασαῖος.
- 106 Δημήτριος Καρισλῆς.
- 107 Ἰωάννης Κόττου.

- 108 Ἰωάννης Μπαλαρούστου.
- 109 Κωνσταντίνος Μανώλης.
- 110 Νικόλαος Μανώλης.
- 111 Νικόλαος Κώστιας.
- 112 Ἰωάννης Τσουκαλάς.
- 113 Ἀναστάσιος Τσουκαλάς.
- 114 Δημήτριος Γκαραγκούνης.
- 115 Κώστας Τσουλάκη.
- 116 Ἰωάννης Ὑφαντῆς.
- 117 Δημήτριος Παπουτσῆς.
- 118 Ἀθανάσιος Παπουτσῆς.
- 119 Δημήτριος Καντικιάκης.
- 120 Νικόλαος Ὑφαντῆς.
- 121 Παπᾶ-Γεώργιος Στέργιου.
- 122 Παπαγιάννης Παπαγεωργ. Θύμζου.
- 123 Ἰωάννης Χρήστινας.
- 124 Ἰωάννης Καταρήνης.
- 125 Γεώργιος Σερίγγος.
- 126 Γιαννουλῆς Χαλκιᾶς.
- 127 Ἀναστάσιος Κολωβῖς.
- 128 Ἀπόστολος Ἀραμάρης.
- 129 Ἰωάννης Ἀποστολάρης.
- 130 Δημήτριος Κοντοῦ.
- 131 Νικόλαος Τσιτσιάνης.
- 132 Ἰωάννης Τσιτσιάνης. †
- 133 Νικολῆς Χρυσοχοῦ.
- 134 Ἰωάννης Ν. Χρυσικοῦ.
- 135 Ἀπόστολος Ὑφαντῆς.
- 136 Ἀναστάσιος Σαμαράς.
- 137 Ἀλεξανδρῆς Α. Σαμαρᾶ.
- 138 Κωνσταντ. Ἀποστολάκης.
- 139 Μῆτρος Σουρναρᾶς.
- 140 Κων. Νικολῆ Κοντοδήμου.
- 141 Κωνσταντίνος Ψιγῆρη.
- 142 Κωνσταντίνος Πάρης.
- 143 Σχορδομύτινα.
- 144 Κωνσταντίνος Κλιτσιώτης.

145 Σταυράκης.	148 Γεώργιος Κούτρας.
146 Κωσταντίνος Ι. Ἀποστολόπουλος. †	149 Δημήτριος Ἀσπρκεφάλος.
147 Δημήτριος Βαλαμβάνης.	150 Ἀλέξης Κούτσικος.
	151 Ἀναγνώστης Φτίκης.

Τὰ σεσημειωμένα ὀνόματα τῶν πατριωτῶν ἡμῶν, ᾧ πατριῶται! ἄς γείνωσιν εἰς ἡμᾶς μαθήματα καὶ ἄς διδαχθῶμεν ὑπ' αὐτῶν. Ἐκ τῶν εἰρημένων ὀνομάτων τὰ πλεῖστα ἦσαν ἐκ τῶν πλουσίων πολυμελῆ ὡς οἱ γεροντότεροι ἐξ ἡμῶν μαρτυροῦσιν. ἀλλὰ καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰ πλοῦτη καὶ τὰ μέλη αὐτῶν τῶν τε πλουσίων καὶ πτωχῶν ἐξηλείφθησαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Οἱ φέροντες τὰ ἄνω σεσημειωμένα ὀνοματεπώνυμα ἦσαν ὡς εἴμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον ἄνθρωποι, ἔφαγον καλὰ καὶ μὴ, ἔπιον κατὰ κόρον, ἐχόρευσαν, ἐπήδησαν, ἐπέρασαν καὶ κακὰ καὶ λαμπρὰ καὶ πλούσια καὶ πτωχὰ, ὑβρίσθησαν, ἐσυκοφαντήθησαν, ἐδοξάσθησαν, ἐτιμήθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀπέκτησαν κτήματα ἀκίνητα, ἐπώλησαν κτήματα πατριωτικά, ἐπλούτησαν κινητὰ πλούτη, ἐπτώχευταν, τέλος ἀπέθανον καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ τὰ κινητὰ πλούτη καὶ τὰ ἀκίνητα κτήματα καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των, καὶ σήμερον οὐδὲν τούτων ἀκούεται, μόνον δ' αἱ ψυχαὶ αὐτῶν εὐρίσκονται εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, εἰς ἣν πρόκειται νὰ μεταβῶμεν καὶ ἡμεῖς. Ἦδὴ ἐρωτῶ ἡμᾶς, φίλοι συμπατριῶται, αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐκεῖ ἐνθα σήμερόν εἰσι, τί ἐκ τῶν ὄσων ὕλικῶν πραγμάτων εἶχον, ἔχουσιν; οὐδέν. Τί δὲ ἔχουσιν; ἔχουσι τὰ καλὰ ἢ τὰ κακὰ ἔργα τῆς προαιρέσεώς των; (εἶπον τῆς προαιρέσεως, διότι πολλάκις ὁ ἄνθρωπος ποιεῖ καλὸν ἄνευ τῆς καλῆς προαιρέσεως καὶ τοῦτο δὲν εἶναι καλόν, καὶ ἐνίοτε ποιεῖ κακὸν ἄνευ κακῆς προαιρέσεως καὶ τοῦτο δὲν εἶναι κακόν)· λοιπὸν τὰ ἔργα τὰ καλὰ ἢ τὰ κακὰ τῆς προαιρέσεως ὀηγοῦσι τὰς ψυχάς, τὰς μὲν εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεως καὶ θὰ μένωσιν ἐκεῖ ἕως τὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τότε θὰ ἀπολαύσωσι τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κόπων των, τὰς δὲ εἰς τὸν τόπον τῆς βασάνου, καὶ ἐκεῖθεν ὅταν κριθῶσι, θὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης· καὶ οἱ μὲν δίκαιοι ψάλλουσι· «ποία τοῦ βίου τρυφή διαμένη λύπης ἀμέτοχος, ποία δεξιά ἐστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; πάντα σιῆς ἀσθενέστερα, πάντα ὀνειρῶν ἀπατηλότερα, μία ροπή καὶ ταῦτα

πάντα θάνατος διαδέχεται. Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ἕσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον, οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα, ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται. Ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ κόσμου προσπάθεια; ποῦ ἐστὶν ἡ τῶν προσκαίρων φαντασία; ποῦ ἐστὶν ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος; ποῦ ἐστὶν ἡ τῶν σκετῶν πλημμύρα καὶ θέρυβος; Πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά». Οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ βοῶσιν. «Ἠμάρτημεν, ἠγομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν Σου. οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἀλλὰ μὴ παραδώσης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός». Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοὶ ὀφείλομεν σήμερον ἐν ᾧ εἰσέτι ἔχομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς νὰ μετανοήσωμεν καὶ νὰ βάλωμεν ἀπὸ σήμερον καλὴν ἀρχὴν ἵνα ποιῶμεν πάντοτε ἔργα καλὰ διὰ τῆς καλῆς προαιρέσεως ἵνα μὴ μεταβῶμεν εἰς τὸν τόπον τῆς βασάνου ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει μετάνοια.

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ βασιλεῖς ἐν τῇ γῆ; Ὑποστηρίγματα ἐφ' ὧν στηρίζονται τὰ κράτη.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ ὑπουργοί; Πόδες τῶν ὑποστηριγμάτων.

Τί εἶναι ὁ στρατός; Πάσσαλος, δι' οὗ περιφράσσονται τὰ κράτη.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ δικασταί; Ἐργαλεῖα δοθέντα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἵνα καθαιρῶνται τὰ ζιζάνια ἀπὸ τῆς γῆς.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ δικηγόροι; Στυλίδες τῶν ἐργαλείων τούτων τοῦ Θεοῦ.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ ἰατροί; Χεῖρες πλασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἵνα δι' αὐτῶν ἀνίστανται οἱ πεπτωχότες.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ διδάσκαλοι; Σπορεῖς τῶν καλῶν ἰδεῶν καὶ ἐννοιῶν.

Τί εἰσιν οἱ δίκαιοι ἔμποροι; Ἀγωγεῖς ἐπιτετραμμένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα μεταφέρωσι τὰ ἀναγκαῖα τοῖς ἀνθρώποις.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ γεωργοί; Ὑπηρεταὶ Θεοῦ, οἵτινες παρουσιάζωσι καὶ παρέχωσι τὰ τρέφιμα τοῖς ἀνθρώποις.

Τί εἰσιν οἱ ἐργαζόμενοι τὰ χρήσιμα ἔργα; Δούλοι Θεοῦ.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ συγγραφεῖς; Ζωγράφοι θεῶν καὶ ἀθροπέων πραγμάτων.

Πόσοι εἰδῶν μοναχοὶ ὑπάρχουσιν; Δύο, οἱ ἐγκαταλιπόντες τὸν κόσμον καὶ οἱ ἐγκατολειφθέντες ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ μοναχοί; Σκευὴ χρήσιμα διὰ τὴν μεγάλην οἰκοδομὴν τῆς κοινωρίας.

Ποῦ πρέπει νὰ διαμένωσιν οἱ μοναχοί, ἐκτὸς τοῦ κόσμου, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἢ ἐν τῷ κόσμῳ; Οἱ μοναχοί, ἐπειδὴ εἰσι σκευὴ χρήσιμα πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς κοινωνικῆς οἰκοδομῆς, ἃ, τὰ σκευὴ ταῦτα εἶναι σῶα καὶ ἀβλαβῆ, πρέπει νὰ μένωσιν ἐν τῷ κόσμῳ ὅπως χρησιμεύωσιν εἰς τι· ἂν ὅμως τὰ σκευὴ ταῦτα εἶναι κατὰ τι βεβλαμμένα πρέπει νὰ μένωσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπως μὴ ὅσα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ θραυσθῶσιν καὶ ὡς ἄχρηστα ἀπολεσθῶσι διὰ παντός, οὐ σμικρὰς δὲ βλάβης γενόμενα πρὸξενῶν ἐν τοῖς ἀνά χειρας ἔχουσιν αὐτά.

Πότε μαθαίνει ὁ ἐχθρὸς τὸ μυστικόν σου; Ὅταν τὸ φανερώσῃς εἰς τὸν φίλον σου.

